FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 417 · CENA 59,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
6. mart 2009.

KOCKAREV DUG

★DOK HOLIDEJ★

417

Frenk Larami

KOCKAREV DUG

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Dok Holidej
Broj 417

Glavni i odgovorni urednik
Slavko Draginčić

Urednik
Viktorija Draginčić

Naslov originala
Frank Laramy
HIGH WALK FOR HARKWAY

Recenzija i adaptacija
Milica Jovanov – Banić

Likovna obrada naslovne strane
Branislav Kerac

Tehnički urednik
Franjo Varga

Štampa: 25. II 2009.
Tržište: 6. III 2009.

CIP-Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint, 1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.
ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)
Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54
Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd
Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Viktorija Draginčić
Naslov originala: Frank Laramy – HIGH WALK FOR HARKWAY
Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić
Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Sve bi verovatno bilo drugačije da njegov ždrebac nije počeo da hramlje čim su zašli među tamariske sa kojih je vreo vetar odnosio sasušene bodlje.

Pregledao mu je kopito. Do Daltona mu je ostalo svega desetak milja, ali to je u ovim uslovima bilo dugo putovanje. Pogotovo što su mu za petama bili pokeraši iz Vulridža.

Iz tamnog sakoa izvadio je belu maramicu i obrisao čelo.

Ti momci iz Vulridža bili su zaista uporni. Nije ni čudo, jer su naočigled mnogih posmatrača izgubili sumu od oko četiri hiljade dolara. I to od jednog jedinog čoveka! Trojica profesionalaca koji su odigrali tolike partije i kroz prste „proterali" ogromne količine novca bili su nadigrani kao balavci. Istina, stranac je bio vraški spretan. Hladnokrvan, ledenog pogleda, u elegantnom tamnom odelu i sa revilverom na bedrima igrao je zaista mađioničarski.

Čim su se pribrali pošli su u poteru. No, nisu se preterano žurili kao da su znali da im begunac ne može umaći. Za trenutak se prisetio njihovih, od zlobe iskrivljenih lica i pogleda u kojima je mogao da pročita želju za osvetom.

U gradu se baš tada nalazilo malo odeljenje konjice tako da na licu mesta nije moglo ništa da se preduzme. Zato su krenuli za usamljenim jahačem.

Čovek iz Džordžije se okrenuo oko sebe. Crni „kalifornija" šešir bacao je duboku senku na njegovo bledo, aristokratsko lice. Sada je krenuo uporedo sa ždrepcem. Nije mu preostalo ništa drugo nego da iščekuje. I da bude spreman na sve. Uskoro je izbio na proplanak odakle je počinjao zeleni gustiš nadovezujući se na iskrivljena stabla nagorele, proređene šume.

Kratko je uzdahnuo i pogledao iza sebe: jahači su se primicali, ovoga puta u žurbi. Sa gorčinom je pomislio na svoju zlu kockarsku kob od koje nije mogao da se odvoji. Ako je mirovao „linkoln", onda su ga svrbeli prsti nad zelenom čojom. I to je bio demonski životni krug legendarnog revolveraša lutalice i bivšeg zubara iz Bostona.

Sada su ga sustizali.

Ponovo ista lica, nadmena, samouverena i bahata. Takva lica viđao je tokom svojih bezbrojnih putovanja i znao je šta znače. Oni na jednoj, a on na drugoj strani.

Da li će i ovoga puta biti tako?

Trzaj ruke, dim i olovne kugle koje po vazduhu ispisuju putanju smrti? Ovde, između Daltona i Vulridža, u podne koje tek odvaje senke iz zenita?

Rešio je da ih sačeka.

Izvadio je tabakeru i potražio mirišljavu cigaru. Iako bi mu brendi više prijao, o sedlu je imao samo čuturicu sa vodom. Zamišljeno je odbio nekoliko dimova i trgao se začuvši šum iza leđa.

– Ni makac! – začuo je glas iza sebe.

Nije želeo da se suprotstavlja znajući da nema smisla.

– Tako je bolje... – nastavio je glas brundajući. – I da ti vidim šake, dendi! Prema nebu!

Sigurno nije sam, pomislio je Dok i već sledećeg časa osetio kretanje na drugoj strani. Dakle, preduhitrili su ga, zaključio je hladno i ne čekajući da ga opominju, lagano se okrenuo. Podigao je pogled i ugledao trojicu sa uperenim revolverima. Dvojica su bili partneri iz Vulridža, a treći verovatno neki njihov kompanjon.

– Naša partija se tek sada završava – dobacio je bradonja uzanog lica.

– Imaš li nešto protiv?

Holidej je ćutao. Znao je da očekuju drugi deo potere i pitao se šta će se dogoditi. I zaista ostali su im se brzo pridružili. Sada je odnos bio šest prema jedan. Nimalo ohrabrujuće, pomislio je i mirnim pogledom odmerio omanjeg momka bikovskog vrata sa kojim je u Vulridžu vodio borbu za kockarskim stolom.

– Ne uobražavaj da si neko i nešto, kicošu – kazao mu je ovsj prilazeći.

– Ako nešto pokušaš, prvo ćemo pucati u tvoga ķonja, a onda u tebe. Jasno?

Pošto nije dobio nikakav odgovor nervozno je pljucnuo i dobacio krештavim glasom – Pare na sunce!

Holidej se pravio gluv.

– Slušaj – razbesneo se ovaj – tražimo svojih četiri hiljade dolara koje si nam uzeo na prevaru.

– Nije bila prevara– usprotivio se Džordžijanac.

– Ja kažem da jeste – iscerio se ovaj. – Imam još pet svedoka – dodao je i rukom pokazao oko sebe. – A to je dovoljan razlog da te obesimo. Dakle?

– Pare nisu kod mene – odvratio je Holidej.

Zdepasti je začkiljio – Nego?

– Uložio sam ih u banku – kazao je Dok nastojeći da dobije u vremenu.

– Ma nemoj?

– To mi je običaj. Ne nosim sa sobom više od petsto dolara.

– Zanimljivo – promrmlja zdepasti okrenuvši se prema svojim pajtašima. Šta mislite, momci? Četiri hiljade dolara leže u banci. Da li da mu verujemo?

– Mogli bismo – odazva se jedan kosooki klipan koji je žvakao duvan. – No, nisam ga video da je ušao u banku.

Svi su se nasmejali.

– Ako mrdne, izrešetajte ga. – naredio je zdepasti i zaobišao kockara sa leđa.

Dok je pomislio da će ga udariti. Međutim, lupež mu je zavukao ruku pod kaput; prvo što je izvukao bio je džepni sat.

– Oho...! – promrmljao je zadovoljno. – Sigurno je od zlata. Koliko vredi? – upitao je držeći sat na lancu i klateći ga tamo amo.

– Za tebe ništa – promrmljao je Dok budući da je sat bio poklon od roditelja iz Bostona.

– Ipak će ostati kod mene – zarežao je zdepasti. – Zatim tvoj konj, kolt, šešir... A onda ćemo razmisliti da li da te uopšte pustimo, a?

Iznenada je ustuknuo pred gnevom u Dokovim očima. Bilo mu je nelagodno... kao da su ga polili ledenom vodom.

– Držite ga na nišanu! – povikao je.

Istoga trena Holidej je potegao revolver. Bila je to čista ludost ali drugog izlaza nije bilo: kada ga razoružaju neće imati čemu da se nada. Od ovih surovih ljudi nije mogao da očekuje milost.

Ciljao je na najbližeg. Čuo je jauk, a onda mu se na glavu sručio strahovit udarac. Već sledećeg trenutka potonuo je u tamu...

Uskoro je čuo psovke i osetio da ne dodiruje tlo.Trebalo mu je izvesno vreme da razbistri misli i u potpunosti se osvesti. Polako je otvorio oči i shvatio da se nalazi na sedlu svog konja sa omčom oko vrata!

Jedan od razbojnika držao je konja, spreman da se odmakne kada ga zdepasti bude ošinuo po sapima. Biće to đavolski trzaj. Dva zamaha u vazduhu i smiraj pomislio je uz uzdah. Nikada nije ni slutio da bi mogao tako da završi. Obešen kao konjokradica, lopov i ubica, lišen mogućnosti da umre na nogama, sa olovom u telu.

Uostalom, nije ni važno. Ionako je jednog trenutka morao doći na kraj puta. Samo... bar da mu se nisu cerili u lice i mahali zelenim novčanicama ispred nosa.

Nebo je bilo vraški plavo i nekako veselo. Nepovoljan dan za umiranje, pomislio je osluškujući zvuke iz prirode.

– Možda bi se izvadio da nisi pucao – javio se zdepasti s leđa. – Ovako ćemo mi biti mirni, a ti.... Nadam se da ćeš se i ti smiriti, ha, ha, ha – dobacio je kezeći se.

– Adio, pokerašu! – dobacio je jedan.

– U pakao s njim! – dodao je drugi.

U sledećem momentu Mig se propeo i pošao napred.

Holidej je zažmurio očekujući trzaj konopca i smrt. No, umesto večne tame i cerekanja đavola začuo je snažan, zaglušujući pucanj. Odmah zatim uže se olabavilo. Ipak, i mali trzaj bio je dovoljan da izgubi ravnotežu i padne na zemlju uprkos nastojanju da se održi u sedlu. Pre nego što je dodirnuo tlo grmnuo je i drugi pucanj, a onda su zapraštali revolveri i pljačkaši su potražili spas u be-

zglavom bekstvu. Pucnjava, tutanj nogu ljudi u trku, lomljenje granja i panična vika trajali su svega nekoliko sekundi, a onda se začuo topot kopita koji je takođe brzo utihnuo. Ali, potrajalo je još dobrih pola minuta pre nego što je iz jednog žbuna izašao čovek sa puškom i uputio se ka Holideju.

– Dobrodošli iz mrtvih, stranče! – rekao je zaustavivši se.

– Ako je ovo vaše delo onda vam se iskreno zahvaljujem – kazao je Dok. – No, bio bih vam još zahvalniji ako mi odmah odvežete ruke.

– Naravno! – odvratio je nepoznati i kleknuvši pored Doka, odvezao mu ruke, Tek kada se pridigao Džordžijanac je osmotrio svoga spasioca.

Pred njim je stajao čovek pedesetih godina odeven u kožnu jaknu na čijem reveru se blistala šerifska zvezda. Bio je snažan, stasit, sa nešto bora oko očiju i sedim, uredno potkresanim brkovima.

– Ja sam šerif Elmer Vajteker iz Daltona – rekao je i rukom pokazao negde iza sebe.– One hulje su umakle.

– Ne smeta, šerife. Sada mi je važno da sam umakao smrti – odvratio je Dok čisteći odelo od prašine.Od pada sa konja bolelo ga je rame ali to je bila sitnica... – Oni će već dobiti svoje – kazao je.

Vajteker se srdačno osmehnuo.

– Rekao bih da ste razuman čovek, mister. Sa takvim životnim geslom uvek ćete biti na dobitku.

Još uvek ništa ne zapitkuje, pomisli Dok uzimajući podižući šešir sa zemlje... U sledećem trenutku se i nehotice nasmešio videvši da su lupeži u žurbi zaboravili revolver i sat.

– Možda nisam dovoljno rečit ali nemam ništa bolje nego još jedno „hvala" – kazao je Džordžijanac. – Sigurno imate neko pitanje za mene?

– Možemo razgovarati usput – odvratio je čuvar zakona.– U svakom slučaju, kada šestorica nezakonito vešaju jednog, ja sam protiv šestorice. Nego, možete li mi reći šta se desilo?

– Uzeo sam im četiri hiljade dolara na kocki – odgovorio je Dok mirno. – Verovali ili ne, igra je bila poštena. Nisu to mogli da podnesu pa su krenuli za mnom.

Vajteker se za tren zamisli.

– Neke poznajem – rekao je najzad. – No, u svakom slučaju vam verujem. Vulridž je pun bitangi najviše zbog toga što je imaju šerifa koji pripada istom „društvu". Plata mu je džeparac a ostalo dobija... onako. Zbog toga ih ne podnosim i izbegavam put za Vulridž kad god mogu. A vi... kako se zovete?

– Ja sam Džon Holidej – odvratio je Džordžijanac zakopčavajući opasač.

Šerif se vidno trže.

– Mislite... Dok Holidej?

– Da. Menja li to stvar, šerife?

– Ne, mister Holideje. Ja sam čovek zakona i poštujem sve dobronamerne ljude.

– Verujem.

Vajteker je okrznuo pogledom dršku od slonovače, kaput dugih peševa, kao sneg belu košulju i kravatu boje vina. Bila je to zaista ona slika koju je nosio u sebi slušajući priče o slavnom kockaru i revolverašu.

Za trenutak je zavladala tišina..

– Mislim da se neče vratiti – kazao je Vajteker, pogleda uprtog prema zapadu gde se nalazio Vulridž.

– Mnogo vam dugujem, šerife – odvratio je Dok. – Možda će doći dan da vam na neki način uzvratim.

– Ništa mi ne dugujete – rukom je odmahnuo čuvar zakona i dohvatio se sedla. Zaboravite to.

– Hoće li biti problema ako se zadržim koji dan u Daltonu?

– Koliko hoćete – osmehnuo se ovaj. – Naravno, bez neprilika.

Dok uzdahnu.

– Na žalost, neprilike me obično prate gde god da krenem.

– Možda, ali vidim da ih ipak nekako izbegnete.

Holidej oseti neku čudnu vrstu neprijatnosti. Nije bio naviknut da čuvari zakona budu predusretljivi prema njemu, a kamoli da mu pomognu. A eto, šerif iz Daltona ga je hicem iz puške skinuo sa omče, naterao lupeže u beg i pozvao da ostane u „njegovom " gradu koliko hoće. Naravno, ako se ne ogreši o zakon što se samo po sebi podrazumevalo.

Za trenutak se kolebao da li da samo prođe kroz Dalton i produži dalje.

Ipak, odluku je prepustio vremenu.

Sada su mu bili potrebni brendi, topla voda i soba na čije bi prozore mogao da navuče debele zavese.

Čak je zaboravio i na malopređašnje napadače. On, koji nije lako odustajao od revanša, čvrsto je rešio da nastavi put bez četiri hiljade dolara. I dok je šerif uzjahivao svog mrkova, sam je morao da se zadovolji pešačenjem do prvog kovača.

– Jeste li nekada bili u Daltonu? – upitao je Vajteker.

– Ne.

– Možda vam se neće svideti.

– Razlog više da ne ostajem dugo.

– Nisam to mislio, mister Holideje. Hteo sam da kažem nešto u vezi sa... ljudima. Kao šerif veoma dobro ih poznajem i ne mogu se pohvaliti. Nekako su suviše okrenuti k sebi i sve ostavljaju šerifu. Kao da sam svemoćan – vajkao se Vajteker. – Kada odem nekuda i kasnije se vraćam kući, često zastanem i upitam se da li da se uopšte vraćam u grad. Da jednostavno okrenem konja i nikada više ne kročim u glavnu ulicu.

– Zašto to ne učinite?

On se osmehnu.

– Znate, ja sam pola šerif, pola rančer – kazao je. Ne želim da dočekam penziju sa šerifskom platom niti da umrem u čizmama pre vremena. Živom sa ženom i sinom nedaleko od grada. Imam nešto stoke i malo zemlje... znate šta mislim?

– Imate li pomoćnika'

– Povremeno mi pomaže Dik, moj sin. Još uvek je sve u redu jer mogu da se nosim sa neprilikama.

Iako je delovao mirno, iskusni Holidej je u šerifovom glasu prepoznao dozu nesigurnosti. Izgleda da mu baš i nije svejedno, pomislio je ali nije ništa rekao..

Vajteker je glasno uzdahnuo.

– U stvari, nešto me muči, mister – iznenada je dodao kao da pogađa Dokove misli.– Čuo sam da je Klint Harkvej u okrugu. A to znači i da je gomila ubica za vratom ako se upute ovim pravcem...

– Ako mislite...

– Ne – naglo ga je prekinuo Vajteker. – Nisam mislio da vas angažujem za pomoćnika. Jednostavno sam glasno razmišljao, što retko činim. Da znaju, ljude u Daltonu bi uhvatila panika i odmah bi zahtevali vojsku u gradu. Vama govorim baš zato što s tim nemate nikakave veze. Ako vam smeta, ćutaću.

– Zar Harkveja ne drže u zatvoru?

– Očigledno je da uvek uspe da pobegne.

– Šta bi taj prokletnik mogao da traži u Daltonu?

– Ko zna? On i njegov brat Rej su gadan par bitangi kada se sastanu. Obično rade odvojeno, ali... zlo se udruži kada je najmanje potrebno.

Desetak minuta kasnije izbili su pred prve kuće Daltona.

Vajteker je ponove zategao uzde.

– Loš znak – rekao je polušaljivim tonom i pokazao na čoveka koji se lagano vukao ulicom sa drvenim sandučićem pod miškom.– Kad god naiđem na gradskog pogrebnika Rufusa Tika, dogodi se nešto loše.

Rekavši to, nervoznim pogledom je natukao šešir na čelo.

Na severu su počeli da se gomilaju oblaci.

– Najbolje je da se smestite u „Palasu" – dobacio je šerif preko ramena. – Budite sigurni da se oni iz Vulridža neće usuditi da dođu ovamo.

– Dvaput me ne mogu obesiti – uzvratio je Džordžijanac.

– Ali nadam se da taj „drugi put" nećete doživeti, mister

– I ja takođe.

Vajteker se osmehnuo i mamuznuo konja.

Dok dodirnu rukom obod šešira i odmeri šerifa blagonaklonim pogledom. Bio je to jedan od retkih čuvara zakona u koga se čovek mogao pouzdati: jedan od onih čvrstih, znanih i neznanih, prekaljenih i nesalomivih šerifa koji su ispisivali najlepše stranice američke istorije. Jedan od onih koji hodaju uspravno u svakom, pa i onom najtežem, sudbonosnom trenutku.

II

Vrata saluna su se širom otvorila i Beni Dads je za tren zastao na ulazu, namršten i oprezan.

Žućkasta svetlost lampe osvetljavala mu je lice, a njegovu snažnu, malo pognutu figuru uokvirivalo je tamno

noćno nebo Nebraske koje se odslikavalo iza njega.

Klint Harkvej i Končo Foket odvojili su poglede od karata na stolu i odmerili ga. Izraz Dadsovog lica nagoveštavao je neprilike pa su začas izgubili volju za igrom. Dads im je prišao praćen radoznalim pogledima. Jedva primetno je klimnuo glavom i nehajno podigao palac pokazujući nekúda iza sebe.

– U gradu su – rekao je kroz zube.

Klint Harkvej se namrštio.

– Konjica? – upitao je kratko.

Dads je klimnuo glavom.

– I Ralston lično – nastavio je jedva čujno. – Video sam ih baš kada su ulazili u grad. Ima ih devetorica...

Harkvej se okrenuo prema Foketu.

– Zar nisi tvrdio da smo ih se oslobodili? – upitao je tiho, ali preteći.

– To tvrdim i sada.

– Kako? Pa tu su, do vraga...

Foket je slegnuo ramenima.

– Najverovatnije slučajno. Učinio sam sve što je bilo u mojoj moći da nam po onoj kiši ne prate tragove. Uostalom, ja sam se jedini protivio dolasku ovamo. Naoružani gonioci su nama za petama i normalno je da će svratiti u prvi veći grad da se sklone pred olujom.

To je bila logična priča i za samog Harkveja samo što nije hteo da prizna. Kao vođi greške nisu bile namenjene njemu, već ostalima. Poteri su izbegli još u planinskim predelima, a ideja da dođu u Meskita Siti bila je njegova. Jednostavno nije mogao bez viskija, žena i muzike.

A toga je ovde bilo u izobilju. Međutim, samo za kratko.

Besno je zgrabio šešir.

– Hajdemo! – graknuo je i krenuo prema vratima.

Napolju je lilo kao iz kabla. Duvao je snažan vetar i nosio kapi kao puščanu tanad lupajući o prozorska okna i zidove kuća. Svetiljka iznad vrata saluna lelujala je tamo amo i činilo se da će svakog trenutka ugasiti.

Stajali su tako na kiši, zagledani niz glavnu ulicu.

Meskita Siti bio je grad samo po imenu: u stvari, bila je to naseobina od svega dvadesetak kuća i jedne jedine ulice izbrazdane blatnjavim tragovima. Sa mesta na kome su stajali videla se šerifova kancelarija i dve zgrade za prenoćište koja su građani nazivali „hotelima".

Ispred same zgrade zatvora stajalo je devet umornih konja oborenih vratova, mokrih od kiše i znoja.

– Predlažem da odjašemo dalje, Klinte – dobacio je Končo Foket.

– I to odmah – složio se Beni Dads. – Ti psi goniči biće nam brzo na tragu. I šerif nas je sumnjičavo odmerio kada smo dolazili. Sigurno će reći Ralstonu kada ga ovaj bude pitao...

Harkvej je ćutke klimnuo glavom. Druge mu nije bilo. Ona devetorica u šerifovoj kancelariji predstavljali su specijalni odred konjice određen da ulovi Klinta Harkveja, bandita i

mlađeg brata deleko ozloglašenijeg ubice i razbojnika Reja Harkveja.

Klint je respektovao Ralstona, bivšeg aktivnog pukovnika koji mu je nekoliko nedelja stalno bio za petama. No, bandit je uvek uspevao da umakne. Planirao je da se za dva sata nađe sa bratom Rejom u Daltonu. Taj sastanak je odlagan mesecima i Klint ga je sa nestrpljenjem očekivao.

Sada se situacija opet promenila i on je morao u brda kako bi pobegao od Ralstona. Tamo će Končo Foket pokazati svoje umeće u zametanju tragova. Ali to je značilo da se neće sresti sa Rejom u Daltonu niti će mu se pridružiti u napadu na banku o čemu su se preko pisama dogovarali već mesecima.

Foket ga munu laktom.

– Odluči se već jednom, Klinte! Oni upravo izlaze iz šerifove jazbine!

Čim je spazio visoku Ralstonovu priliku na tremu, Klint hitro dobaci – Jaši!

Poslušali su ga bez reči krenuvši pravcem suprotno od zatvora.

Stigavši do kraja ulice Klint se okrete u sedlu. Vojnici su išli prema njima, bolje reći prema salunu na suprotnoj strani ulice.

Harkvej se povuče u senku jedne zgrade.

– Jesi li poludeo?– oglasio se Foket.

– Zaista, zar ćemo stajati ovde na nišanu? – promrsio je Dads nervozno. – Hoćeš li da nas pohvataju?

– Idem do telegrafa – odvratio je Klint. – Možda će proći nedelje dok ponovo ne reskiram da uđem u neki grad. Hoću da Rej bude obavešten o svemu...

– Ali... – procedio je Dads.

– Zaveži, Beni – hladno ga je presekao Harkvej.

Iza njegovih leđa Dads i Foket izmenjali su značajne poglede.

Bilo bi besmisleno suprotstavljati se Klintu kada je Rej u pitanju. Iako su braća živela odvojeno, u detinjstvu uvek u sukobima, a kasnije obojica koračajući sa one strane zakona, Klint je osećao neobjašnjivu privrženost prema starijem Reju. Neprestano je planirao njihovo udruživanje i sanjao o velikim pothvatima koje bi zajedno preduzeli. I oko ovog susreta u Daltonu pismeno su se dogovarali mesecima: Klint je dao predlog, a Rej ga je rado prihvatio.

Dakle, trebalo je da prepad na daltonsku banku izvedu obe bande i da se kasnije spoje u jednu družinu. Klint je, dakle, morao da pošalje telegram, a Foket i Dads samo da ga slede.

Lagano su jahali prema poslednjoj zgradi u redu držeći ruke na drškama revolvera. Pred zgradom su zastali i sjahali.

U međuvremenu; Ralstonovi ljudi su izašli iz saluna i počeli sistematski da pretresaju kuću po kuću:

Harkvej je morao da požuri.

Zbunjenom telegrafisti nije mnogo objašnjavao o čemu se radi. Jedno-

stavno ga je prostrelio pogledom i ovaj je zanemeo. Dok mu je Harkvej diktirao poruku nije se usudio da podigne pogled.

Poruka je najzad poslata što je najviše obradovalo Foketa i Dadsa. Brzo su uzjahali konje i laganim kasom po pljusku napustili grad.

III

Rej Harkvej je lagano jahao prema Daltonu.

Zora se upravo rađala i njena svetlost se kao srebrnkasti talas prelivala preko nepreglednih pašnjaka na kojima su pasla najbolja goveda rase „herford".

Svuda okolo vladala je tišina. Nekoliko milja dalje na severu jedan lešinar je kružio u potrazi za plenom.

Rej Harkvej je udaljenu pticu posmatrao sa mešavinom podrugljivosti i simpatija. Taj lešinar bio je sličan njemu samom: uvek u potrazi za plenom, uvek spreman da zgrabi...

Stariji Harkvej imao je trideset dve godine i bio visok, snažan, ozbiljnog, pomalo ukočenog lica.Već oko osam godina koračao je putem sa one strane zakona i stegao reputaciju nemilosrdnog i okrutnog desperadosa. Nikoga nije žalio niti se okretao za sobom. Želeo je da ostvari cilj koji je postavio pred sebe i u tome ga ništa nije moglo sprečiti.

Jahao je sam.

Ali, u isto vreme, Daltonu su se iz tri pravca približavala još trojica jahača. Bili su to Harkvejevi ljudi koji su žurili na sastanak.

Sa istoka je na velikom sivom pastuvu dolazio Vajt Čendler, nizak, neobrijan i natmuren momak u pohabanoj odeći.

Sa severozapada je jahao Sajmon Rivz, živahan i uvek raspoložen crvenokosi mladić iz Ohaja, sa stalnim poluosmehom na licu.

Sa juga se približavao Meksikanac, Eskobar Amado, najelegantniji, ali najsuroviji i najpodmukliji od ove trojice. Nosio je na bokovima dva kolta čije su drške bile ukrašene biserima.

Četiri jahača, četiri lešinara u ljudskom liku približavala su se Daltonu.

Naravno, gradić koji se budio nije bio ni svestan nevolja koje su mu pretile. Ljudi su se prihvatali poslova, žagor dece preplavio je ulice i s vremena na vreme jačao, a onda je njavao topot jahača ili zaprega.

Rej Harkvej je stigao prvi.

Najpre se uputio prema kancelariji telegrafa. Sjahao je, natukao šešir na čelo i zastao pred dobro poznatim likom na poternici kraj ragastova. Njegove slike godinama su „krasile" zidove u mnogim gradovima i šerifskim kancelarijama. Pa ipak, on je bio dovoljno lud i smeo da se usred bela dana pojavi u gradu čiju je banku nameravao da olakša. Bio je ubeđen da niko ne bi ni pretpostavio da će se bandit njegove reputacije usuditi na takav korak. Bio je to rizik koji se gotovo uvek isplatio.

Nekoliko trenutaka kasnije izašao je sa kovertom u ruci. Mladi telegrafista je bio toliko zbunjen njegovim opasnim izgledom i ledenim glasom da nije ni stigao da razmišlja o liku na poternici koja mu je bila pred nosom.

Nestrpljivo je pocepao omot i raširio papir na komer je pisalo: „Sastanak se odlaže. Srešćemo se negde na putu. Klint."

Neko vreme nepomično je zurio u hartiju. Onda je stavio papir u džep i zadubljen u misli, lagano krenuo stazom pored kuća. Posle nekoliko minuta ušao je u salun „Nebraska", tačno preko puta banke. Naručio je viski i seo za sto odakle je imao dobar pogled na ulicu.

Vajt Čendler je stigao desetak minuta kasnije, oprezno prilazeći jednom od sporednih ilica. Konja je ostavio pred trgovinom, odmah pored banke i nekoliko časaka se pravio kao da razgleda izlog sve dok nije uhvatio Harkvejev pogled iz saluna.

Sledeći je bio Sajmon Rivz. I on je dojahao do trgovine, ali nije pogledom tražio gazdu, niti se osvrtao oko sebe. Krenuo je preko ulice sa smeškom, zakačivši palčeve o široki pojas. Posle nekoliko trenutaka pronašao je hladovinu jedne verande i naslonio se na stub oponašajući čoveka željnog predaha.

Eskobar Amado stigao je poslednji. Suprotno ostalima, on je bio veoma upadljiv: ponosno je posmatrao sve oko sebe zveckajući zvončićima koji su mu uokvirivali sombrero. Bio je veoma privlačan, hladnog pogleda, blistavog osmeha i nežnih, neverovatno spretnih ruku. Nosio je fini, rukom izvezen prsluk, revolvere sa drškama ukrašenim biserom i pojas optočen srebrnim zakivcima. Osim toga, jahao je veličanstvenog vranca. Naravno, pojava jahača i konja izazvala je pažnju prolaznika, ali Amado je na to odgovorio ledenim, arogantnim držanjem.

Stigavši do saluna lagano je sjahao, prebacio uže preko grede i ušao unutra. Uputio se pravo prema Harkveju, kratko klimnuo glavom i opkoračio stolicu leđima okrenut ka zidu.

– Dakle? – promrsio je.– Gde je mlađi brat?

Harkvej mu ćutke pokaza telegram. Meksikanc je pročitao i upitno podigao obrve.

– Pa... menja li se naš plan zbog toga?

– Ne – odvratio je Harkvej zamišljeno – ne menja se.

Meksikanac se odobrovoljio. Kao ni Rivs ni Čendler, ni on nije bio oduševljen idejom da se plen deli između sedmorice umesto četvorice.

– Rivs i Čendler su na mestima – dobacio je Harkvej. – A ti?

– Konja sam ostavio pred telegrafskom kancelarijom. To znači da smo spremni, zar ne?

– Jesmo – odvrati vođa ustajući. Obrisao je rukavom usta i krenuo napolje. Zveckajući mamuzama i

zvončićima na sombreru, za njim je krenuo i Meksikanac.

Harkvej je osetio neobičnu napetost. Dalton je imao odličnog šerifa Elmera Vajtekera s kojim bi se nerado našao oči u oči ukoliko nema dobru zaleđinu.

Predstojalo mu je da igra na iznenađenje.

Ispred šerifove kancelarije primetio je nekolicinu ljudi koji su naišli na zatvorena vrata. To je značilo da Vajteker nije u gradu što im je u svakom slučaju odgovaralo. Verovali su da je na nekom drugom zadataku u okolini ili na svom ranču.

Za sada je sve išlo po planu, ali ono što ga je zabrinjavalo bila je Amadeova upadljivost. Svi pogledi skretali su prema Meksikancu, a to je značilo i prema njemu. Amado se, međutim, nije obazirao. Kako je to često podvlačio, on nije želeo da "umre u prnjama kakve nose gringosi". Harkvej je morao da se pomiri s tim jer mu je Meksikanac bio desna ruka; naime, bez njega bi cela grupa podsećala na tigra kome su izvađeni zubi.

Rivz i Čendler se na svojim mestima nisu osećali ništa bolje.

Šta je tu je, zaključi Harkvej i krenu prema svom konju najmirnije što je mogao. Sam je radio po strogo utvrđenom planu u kome je razmotren svaki detalj, svaka mogućnost. Njegov zadatak je bio da motri na šerifovu kancelariju i da ga onemogući ako krene prema banci. Znao je da čuvar zakona predstavlja glavnu opasnost i slutio da će građani biti suviše uplašeni da bilo šta preduzmu.

Amado se naslonio na stub ispred saluna preko puta banke. Njegov zadatak je bio da štiti izlazak bandita posle obavljene pljačke. Za samu „operaciju" bili su određeni Rivz i Čendler. Bio je dovoljan samo pogled i jedva primetno klimanje glavom: razumeli su se bez reči i lagano krenuli prema banci. Čendler je na ulazu zastao i proverio da li je Rivz na svom mestu a onda su obojica ušli.

Čim su stupili u malenu salu sa šalterima Čendler izvadi kolt i uzviknu
– Ruke u vis!

– I to brzo! – dodao je Rivz živahno stajući pored svog kompanjona.

U prostoriji su se nalazile de žene i jedan rančer. Iza šaltera su stajali blagajnici Rajli i Melon, dok se knjigovođa Taker nalazio na drugom kraju.

Vlasnik banke Melvin Bond upravo je izlazio iz svojih odaja kada je jedna žena prestravljeno vrisnula. Svi ostali stajali su kao skamenjeni, ne usuđujući se da bilo šta preduzmu.

– U redu, Sajmone – rekao je Čendler. – Pođi i pokupi...

Međutim, vlasnik banke nije mogao da se pomiri s tim. Trebalo je da napravi samo dva koraka do svoje kancelarije i tamo nešto pokuša. Lagano je pomerio nogu napred nadajući se da ga niko nije primetio...

No, nije bio u pravu. Rivzu nije promakao njegov pokret. Registrujući ga krajičkom oka, odmah je opalio.

Već sledećeg trenutka vlasnik banke se zateturao pogođen u potiljak. Bio je mrtav pre nego što se stropoštao na pod.

Ovaj pokušaj uticao je i na Bondove blagajnike: shvativši šta on pokušava posegli su za oružjem koje se nalazilo ispod pulta.

Rivz je ovo rutinski dočekao i ispalio još dva nova hica. Prvi je pao Rajli, a zatim mu se bez reči pridružio i Melon. Crvenokosi bandit ih je hladno odmerio i počeo da trpa novac u vreću.

Pucnji, tri mrtva tela, vriska... Sve je bilo van plana, neuobičajeno... Zato je Čendler prišao vratima i pogledao na ulicu.

– Do đavola! – procedio je. – Ceo grad se uzbunio!

– Izađi i pripazi da nam neko ne preplaši konje – dobaci mu Rivz ne prekidajući posao.

– Ali...

– Ma izlazi, proklet bio! Ne želim da jašem na metli kada izađem odavde! Vidiš da ovde nemaš posla! Pa niko ne sme ni da se pomeri!

Čendler je istrčao bez reči.

Na ulici je zaista postalo prometno. Naime, otkako je Vajteker postao šerif pucnji u Daltonu čuli su se veoma retko. Zato su ljudi zastali osvrćući se na sve strane i pokušavajući da ustanove odakle dolaze pucnji. Oni najbliži banci prvi su shvatili. Ali kada je Čendler izleteo na vrata sa revolverom u ruci, ulica je naglo počela da se prazni! Jedni su bežali glavom bez obzira, dok su drugi, istina u manjem broju, potražili zaklone.

Za oružje se prvi mašio rančer Denis Kent koji se nalazio na sedištu svoje zaprege ispred gvožđare. No, oborio ga je metak Eskobara Amada koji se nalazio ispred saluna. Ranjen u rame, rančer je ostao da leži na podu kola.

Svi su to videli i shvatili sa su napadaći opasniji nego što su mislili. Zato je splasnula svaka pomisao na otpor, a ledena ruka straha okovala je sva srca.

Osim toga, vrata šerifove kancelarije ostala su zatvorena što je značilo da Vajteker nije u gradu!

Dakle, nije bilo pravog strelca da se suprotstavi pljačkašima!

Crvenokosi Rivz je najzad izašao iz banke sa vrećama preko ramena.

Ugladevši ga, Harkvej je napustio svoje mesto, a odmah zatim i Amado. Čendler ih je čekao pored uznemirenih konja. Istovremeno su sva četvorica ispod oka odmeravala ulicu, sve moguće uglove, spremni da preduhitre svaki pokret koji bi ih ugrozio. Videlo se da su izvežbani i nemilosrdni.

Rivz se pobednički iscerio i hteo nešto da kaže ali ga je Harkvej presekao pogledom.

– Na konje!– procedio je nervozno.

Meksikanac je taman hteo da vrati kolt za pojas kada je ugledao jahača. Dolazio je sa zapada i strahovito žurio.

Meksikančeve zenice postale su još hladnije i uže.

Okrenuo se i Harkvej čija je noga već bila u uzengijama.

– Šerif? – procedio je Čendler.

– Ostavite ga meni – predložio je Rivz.

– Nije Vajteker, on je stariji – dobacio je Harkvej i vinuo se u sedlo.

– Obori ga pa da kidamo – dobacio je Amadu.

Ovaj je kratko klimnuo glavom.

Konjanik se približavao vadeči iz futrole vinčesterku. Puška u rukama dobrog strelca mogla je da znači više od pet koltova zaplašenih daltonskih prolaznika.

Amado je podigao ruku sa životinjskim izrazom u očima.

U tom času, iskosa sa leve strane, na prozoru hotela „Palas" otvorilo se levo krilo. Naravno, Amado nije mogao da vidi mirno lice stranca u beloj košulji.

Nije video Doka Holideja.

Što se Džordžijanca tiče, on nije želeo da se meša u šerifov posao sve dok nije video da se pljačkašima niko ne suprotstavlja. Možda se ne bi mešao ni tada, da na drugoj strani nije ugledao jahača. Verovatno bi ponovo ostao po strani da u jednom trenu nije spazio odblesak sunčevih zraka na – metalnoj zvezdi koju je jahač nosio na reveru.

Odluku je doneo u sekundi. Da, bio je to šerif. A pošto se nije radilo Elmeru, predpostavio je da je u pitanju njegov sin. Zato se za tren povukao i sa ivice stola uzeo svoj „linkokln".

Kad se Amadeov prst zgrčio na obaraču, hitac čoveka iz Džordžije već je leteo prema njemu. Već sledećeg trenutka i Meksikančeve šake iskočio je kolt kao oprugom izbačen.

Bio je to jedan od retkih trenutaka koiji se Amadu učinio poput večnosti. Iznenađen, zatečen i nespreman za tako nešto, zaboravio je da sledi svoje kompanjone. Jedini je ostao na zemlji umesto da se vinuo u sedlo i pogledom potražio strelca. Slučajno ili ne, registrovao je čoveka na prozoru, pamteći, koliko je sa te udaljenosti bilo moguće, oblik njegovog lica i crvenu kravatu na kao sneg beloj košulji.

– Pakao! – uzviknuo je Harkvej besno, iznerviran što Amado nije na konju. – Hoćeš li da trunemo u zatvoru bez prebijenog centa? Jaši!

Ovaj je još jednom pogledao prema prozoru, ali Holidejev lik već se gubio u polutami sobe. Opsovao je i okrenuo se napred. Istog časa grunula je puška konjanika koji se približavao. Meci su mu prozviždali iznad glave jer su bili ispaljeni u žurbi. Odgovorio je, ali jahač je već potražio zaklon.

– Idemo! Smesta! – zaurlao je Harkvej.

Amado je nerado poslušao.

Holidejev hitac sa prozora kao da je ulio hrabrost ostalim ljudima. Mnogi su se prihvatili koltova, a za pljačkašima koji su uzmicali počeli su da

fijuču kuršumi. No, oni su već bili na sigurnoj udaljenosti.

Kada protutnjali preko mosta na otprilike milju daleko od grada, Harkvej je mogao da odahne. Kao i Rivz, zlobno se iscerio zbog onoga što se desilo Amadu. S druge strane, Meksikanac je bio natmuren zbog hica koji mu je izbio revolver iz ruke. Čovek koji je pucao imao je đavolski oštro oko i preciznu ruku. Da je hteo, mogao ga je pogoditi. Zašto nije?

– Kakva gomila kukavica – progunđao je Rivz prenuvši ga iz misli...

– Video si kako su se posakrivali? Samo je neki zalutali metak skinuo Amadu revolver mada...

– Nije bio zalutao – zarežao je Meksikanac.

– Pa šta? Uspeli smo što je najvažnije..

– Moglo je da se završi i gore – primetio je Čendler – jer je krenulo naopako čim je vlasnik banke pokušao da pobegne.... A onda i onaj konjanik.. – dodao je i okrenuo se da vidi da li ih neko prati.

– Neće se usuditi da ih skupe u poteru – zaključio je Harkvej.

– Važno je da smo svi u komadu – nastavio je Rivz veselo. – I što je najvažnije, „teži" smo za jedno, petnaest hiljada zelembaća. I zašto onda kukaš, Vajte? Samo nas pogledaj: četvorica momaka sa prokleto mnogo novca. Trebaće nam vremena da sve to potrošimo...

– To ćeš malo sačekati – dobacio je Čendler.

– Naravno, dok ne dođem do prvog bordela. Ha, ha, ha! – nasmejao se Rivz.

Ostali su ga posmatrali bez reči jer se desilo nešto potpuno neverovatno: na njegovom čelu u trenu se pojavio crveni cvet! Bandit se trgao, a onda čudno zaklatio i uz tup udarac tresnuo na zemlju. Za sobom je povukao vreću sa novcem koja se u padu otvorila pa su se svuda okolo rasule novčanice od po pedeset dolara!

Svi su stajali nepomični i zabezeknuti!

Tek u tom trenu do njih je dopro pucanj puške..

Harkvej je s nevericom otkrio usamljenog jahača koji im je preprečio put. Iz cevi puške koju je držao u ruci dizao se oblačić dima.

– U zaklon! – povikao je i skočio iz sedla.

IV

Kada je Elmer Vajteker od žene uzeo spisak stvari i osedlao konja, njegov sin Dik već je kretao prema gradu. Šerifova kancelarija nije smela biti zatvorena duže od jednog časa.

Dan je bio vedar i sunčan i ništa nije nagoveštavalo bilo kakvu nevolju. Elmer Vajteker i njegova žena mahnuli su mladom Diku koji se uputuo prema Daltonu.

– Sve će biti u redu, tata – dobacio je mladić i krajičkom oka okrznuo šerifsku zvezdu na reveru.

– Svakako, momče – odvratio je šerif. – Znaš da nije dobro da je kancelarija zatvorena. Odmah se stiče pogrešan utisak.

– U redu je – složio se momak, rukom dodirnuo obod šešira i pojahao.

Njegova supruga je pogledom punim ponosa ispratila sina, a onda se okrenula prema mužu.

– Nemoj da te dugo čeka....

Vajteket se namršti.

– Pa nije mali, Liz. Osim toga, ovaj tvoj spisak je podugačak i za sve stvari ću čekati bar do podne. Sačekaj da još nešto uzmem.

– Nećeš čekati ako ih nateraš da malo požure – dobacila je njegova žena kada je izašao napolje. Problem je što ih uvek zamoliš i onda...

– Oh, draga moja Liz. Zašto stalno nešto požuruješ?

– Ti znaš zašto? Ovde uvek ima toliko posla...

Vajteker je klimnuo glavom, još jednom pogledao spisak i krenuo. Nije želeo da se suprotstavlja Liz pa da se sve pretvori u dosadnu prepirku. Čekao ga je put, a kasnije i dosadna nabavka. No, šta je tu je, zaključio je, pozdravio se sa ženom i krenuo.

Prošlo je dosta vremena dok nije stigao blizu brežuljka odakle se video grad okupan plavičastom izmaglicom. Iznenada je čuo udaljene pucnje i iznenađeno se prenuo. Zategao je uzde i zabrinuto nabrao obrve.

Šta bi to moglo da bude? Prvo revolverski pucnji, onda jedna puška, pa opet...

Pomislio je na Dika i sav pretrnuo. Šta ako je nabasao na neku nevolju, na bandita ili pak na pijane, bahate strance?

Žestoko je poterao konja pojurivši padinom, prema vrhu. Ruku je već spustio na kundak puške i stegao zube.

Samo što je izbio na vrh brežuljka ugledao je jahače. U stvari, izbrojao je četiri crne pokretne tačkice u daljini. Njegovo iskusno oko shvatilo je da se desilo nešto neprijatno i da jahači napuštaju grad u priličnoj žurbi.

Lagano je izvukao pušku.

Ponovo je začuo pucnjeve, ovoga puta iz samog grada. Nisu li bili ispaljeni baš za jahačima? Ako su bežali, znači da su nešto zamesili.

Bez razmišljanja je poterao konja dole. Nije bilo druge, morao je naći odgovor na samom putu kojim su se kretali jahači.

Oblak prašine brzo se širio; konjanici su bili sve bliže i bliže. Onda su odjednom zastali; čuo je razgovor, smeh i počeo da ih razaznaje. Odmah je spazio platnene vreće na sedlu jednog od njih i prepoznao ih. U takvim vrećama prenosio se novac Bondove banke.

Uzdahmuo je osećajući kako ga obliva znoj. Ovako nabijene, vreće su sigurmo mnogo vredele. Možda je zbog njih pala krv... Ali čija? Bond ne bi olako dopustio da mu uzmu novac... A šta ako im se Dik našao na pitu?

Šerifov prst se zgrčio oko okidača. I ono lice... Da li ga poznaje? Bio je siguran da ga je negde viđao ali sada je bio suviše uznemiran pa nije uspevao da sredi misli i svega se seti.

Nisu ga primetili mada se nalazio na otvorenom putu. Bili su suviše zauzeti pričom i nekim razjašnjavanjem. A onda su počeli da se smeju, prokletnici!

Prineo je ruku obrazu i mirno nanišanio. Osetio je snažan trzaj a onda... onda je Sajmon Rivz skliznuo sa sedla.

Kratko je klimnuo glavom i u cev ubacio novi metak.

Istovremeno, banditi su se povratili od šoka i pohitali da nađu zaklone. Opalio je ponovo ali ovoga puta su mu uzvratili: mrkov pod njim je zadrhtao i pao na prednje noge. Šerif iz Daltona je hitro je iskočio iz sedla kako ga teško ranjena životinja ne bi prignječila.

Potom se u dva skoka našao iza stene kako bi mogao da ispali metak životinji u glavu. Naime, znao je da mu nema spasa pa je hteo da ga poštedi muka.

Za to vreme konji razbojnika su otkasali putem.

Zadovoljno je klimnuo glavom jer mu je to odgovaralo. Sa svog mesta je imao odličan pogled: nijedan od razbojnika nije mogao da se pokrene a da ne bude primećen. Bili su bez konja, bez jednog kompanjona, iznenađeni, sa vrećama iz kojih se rasipao novac.

I zaista, Rej Harkvej, Amado i Čendler su ljutito psovali, grčevito razmišljajući šta da preduzmu. U tom trenutku nisu ni znali da Vajteker sa svog mesta vidi oblak prašine koji se tačno prema njima „valjao" iz grada.

Ljudi su se ipak udružili i krenuli u poteru.

Nekoliko trenutaka među stenama je vladala tišina.

– Hej ti, idiote! – začuo je šerif ljutit, promukao glas.

Vajteker se samo promeškoljio iza stene. Čekao je.

– Znaš li ko sam ja?– pitao je glas.

Čuvar zakona je osmotrio jahače u daljini.

– Ja sam Harkvej, Rej Harkvej. Čuješ li? – zagrmeo je glas mnogo jače.

Vajteker se prenu. To je, dakle, pomislio je. Pa da, lice koje mu se učinilo poznato bezbroj puta je video na poternicama. A sada je taj opaki bandit bio je tu, u Daltonu, gde je upravo opljačkao banku.

Obuzela ga je laka jeza.

– Čuješ li me, smutljivče? – ponovio je glas nervozno.

– Čujem te, Harkveje! – odazvao se Vajteker.– Sada bacite revolvere i izađite podignutih ruku. Obećavam pošteno suđenje.

– Lud si, šerife – dobacio je Harkvej. – Skloni se i pusti nas da prođemo! U protivnom ćemo te ubiti!

– Lično ću te ucmekati, prokleti gringose! – pridružio mu se glas sa meksičkim akcentom. Istog trenutka

Vajteker se setio nakinđurenog, ohološog jahača na vrancu.

Zatim je treći glas povikao – Reje, vidi... Iza nas!

Šerif se osmehnuo. Ljudi iz grada već su mogli da zaključe kako su banditi u neprilici.Očekivao je da reaguju.

Prvi je iz zaklona iskočio Harkvej, sa oba revolvera u rukama. Meksikanac ga je pratio u stopu. Treći, Vajt Čendler, krupan i crvenokos, išao je najsporije. Možda se baš zato našao na šerifovom nišanu.

Jer, puška se oglasila ponovo i Čendler je jeknuo. Činilo se da dugo, dugo vremena pada u prašinu pod sobom. Još nekoliko hitaca zaparalo je tle iza čizama Reja Harkveja i Eskobara Amada dok nisu našli novi zakon.

Zatim je ponovo zavladala tišina.

Dok se prašina slegala, topot kopita potere bivao je sve glasniji.

Vajteker je prebrojao sedmoricu. Znao ih je sve, znao je da se u ovom neizvesnom i opasnom trenutku plaše, ali nisu mogli nazad. Nastavili su da jašu, mada malo opreznije.

Čuvar zakona se malo bolje namestimo, a onda povikao prema poteri – Rufuse! Hej, Rufuse!

Nastala je kratka pauza, a onda je do zaklona dopro nečiji glas.

– Tu smo, šerife. Da li je sve u redu?

– Samo priđite bliže, oni su u klopci – povikao je Vajteker.

Jahači su ipak neoprezno izbili na malu čistinu iza stena gde ih je dočekala paklena paljba bandita. Dva pogođena konja uplašeno su zbacila svoje jahače dok su se ostali rastrčali kako bi pronašli zaklon.

Bandit se ponovo oglasio.

– Hej, šerife! Čuješ li me?

– Čujemo te, Harkveje...

– Daješ li nam reč da nas ovi neće pobiti?

– Imate je.

Opet je nastupio tajac.

– Odluči brzo, Harkveje –insistirao je Vajteker.– Neću moći dugo da držim situaciju u rukama.

– Kako mogu znati da ćeš održati reč?– pitao je bandit.

– Nikako. Ali... vidiš li lica ovih koji su dojahali? Šta od njih možeš da očekuješ?

Nastala je pauza i čuvar zakona je lepo mogao da čuje kako se razbojnici dogovaraju.

Onda su se pojavili. Nevoljno su bacili revolvere na zemlju dok su im lica odavala bes i slepu mržnju.

Tek tada su se ljudi izmigoljili iz zaklona; izraz nedoumice i straha zamenio je sjaj trijumfa. Svi su se ustremili prema razoružanim banditima glasno žagoreći i vičući. Najglasniji je bio trgovac Ken Talbot.

– Treba ih odmah na prvo drvo! – urlao je.

– Tačno, tačno...– odobravala je nekolicina.

– Ali, šerife – javio se Harkvej – obećao si nam da...

– Jesam – odvratio je ovaj i uperio pušku u zabezeknutog trgovca. Smiri se, Kene. Oni pripadaju zakonu.

Pored trgovca tu su bili Rufus Tik, pogrebnik, zanatlije Vil Konroj i Džejson Tolver, vlasnik saluna Sami Polak i njegov komšija, Red Regan. Na zemlji se nalazio Kol Koton koga je zbacio konja pa je, udarivši glavu, sedeo ošamućen i zbunjeno buljio pred sebe.

Vajteker se još više uspravio.

– Hajde, priđi, Harkveje. Obećavam da ćeš imati fer postupak.

Bandit i Meksikanac priđoše neprestano bacajući poglede na gnevne građane koji su se komešali. Zajapureni Ken Talbot nije mogao da se pomiri sa činjenicom da se ubice odmah ne kazne pa je ponovo podigao revolver.

No šerif je munjevito reagovao i uperio mu pušku u grudi.

– Ni makac, Talbote! Rekao sam ti da se smiriš! To važi i za ostale! – dodao je grubo.

Sada se pobunio i Rufus Tik.

– Do đavola, kako možeš da mu obećavaš fer suđenje, Elmere? Ubili su Bonda i oba njegova blagajnika...

Vajteker je zažmirio. Nisu spomenuli Dika, a to je značilo da mu je sa sinom sve u redu. Odahnuo je sa olakšanjem.

Ljudi su ponovo zažagorili dobacujući raznorazne predloge. Vajteker je podigao ruke i povikao što je jače mogao:

– Tišina, ljudi! Neka mi neko ukratko ispriča šta se desilo.

Pogrebnik je klimnuo glavom i u nekoliko jasnih rečenica ispričao šta se desilo. Pritom je pomenuo i Dika, dodavši da je neogreban, ali sa išćašenim ramenom zbog vratolomnog pada sa konja. Jedva su ga sprečili da ne pođe sa njima i nagovorili da ode do doktora Kistona.

Pre nego što je Rufus završio poslednju rečenicu, još uvek ljutiti Ken Norton mu je upao u reč.

– Ti to ne možeš da pojmiš, Elmere. Nisi bio tamo i nisi video one ljude, naše prijatelje sa kojima se godinama znamo, kako leže u lokvama krvi... Zašto daješ reč da će im se suditi kada ćemo sve obaviti ovde? Zlikovci ne zaslužuju put do Daltona već samo do prvog drveta!

– Ubili su trojicu – dobacio je Tolver. – Pucali bi i na Dika da se nije umešao...

– Ko? – presekao ga je Vajteker.

Tolver slegnu ramenima.

– Ne znam... – procedio je pogledavši u Amada. – Video sam kako je ovaj prokleti Meksikanac nanišanio na Dika, a onda je pucao neko iz hotela i izbio mu revolver iz ruke!

Šerif se okrete prema Amadu.

– Da li je to tačno?

Meksikanac se drsko isceri.

– Valjda više verujete svojim ljudima nego meni?

– Ja se ne bih mučio da ih vodim u grad – dobacio je uporni trgovac – nego da im presudimo ovde...

– Nema presude bez suđenja – odrezao je Vajteker. – Idemo! Hajde, povežite im ruke i poterajte napred! Brzo i bez oklevanja!

Posle nekoliko minuta grupa se laganim kasom uputila prema Daltonu. Dvojica razbojnika išla su pešice, vezanih ruku i pognutih glava.

Neko vreme kretali su se u tišini. No, u jednom trenutku Eskobar Amado se okrenuo i cinično dobacio:

– Moram da ti kažem nešto, šerife.

– Izvoli, Meksikanče.

– Ne postoji zatvor u Nebraski u kome će se Rej Harkvej zadržati duže vreme! Zapamti!

Vajteker nabra čelo.

– A kada se sve ovo završi – nastavi Meksikanac – onda će se Amado osvetiti, gringo. Hm... dvojica mojih prijatelja stradala su od tvoje puške. Da znaš, umiraćeš stotinu puta za svakog od njih – prosiktao je besno, a onda naglo zaćutao i podigao glavu.

– Trebalo je da ih zaštitiš na vreme – odvratio je Vajteker.

Meksikančeve oči bljesnuše.

– Nikada nije kasno.

– Za njih jeste.

– Ja ću biti poslednji koji će se smejati, gringo.

– Štedi dah, amigo. – U gradu ima mnogo više ljutitih građana nego ovde.

Amado je besno zaškripao zubima i to je bilo sve što je tako vezan i razoružan mogao da učini.

Uskoro su stigli do samog grada. Čim su ušli u glavnu ulicu videli su da se svuda sakupljaju građani komešajući se duž zidova i tremova. Dok su prolazili pored kuća pratila ih je tišina.

No, na glavnom trgu se formirao veliki krug ljudi koji su ćutke stajali i zurili u nepomična trela. To je značilo i da je teško ranjeni rančer Kent izdahnuo. I dok se potera približavala krug se lagano rastvarao, spreman da se ponovo sklopi, kao usijani prsten gneva.

– Uhvatili su ih! – povikao je neko.

– Ubice! Obesimo ih! – dodao je drugi a ostali su prihvatili. Uskoro su svi vikali, lica izobličenih od ljutnje i gneva. Nedostajala je samo iskra pa da zapali već usijane glave koje bi krenule u direktan obračun.

Vajteker je sačuvao hladnokrvnost. Lagano se osvrnuo oko sebe i pored četiri nepomična tela ugledao Dika. Mladić je imao povezano rame i čvrsto stezao pušku u drugoj ruci.

Kada se gomila ustalasala, planula su dva hica.

– Za danas je dosta ubijanja! – grmnuo je Vajteker dok mu je glas odzvanjao tišinom koja je zavladala okolo posle dva ispaljena hica.– Banditi će ostati u zatvoru, a pridružiće im se svako ko pokuša da se obračuna sa njima mimo zakona!

Zatim je lagano sjahao i još jednom dobro osmotrio lica koja je poznavao. Dik mu se ćutke pridružio.

– Povedi ih prema kancelariji, momče! – dobaci mu Elmer tiho.– Ja ću za tobom – dodao je i još čvršće stegao pušku. Išli su tako u pravcu zatvora, ne gledajući u smrknuta lica ljudi sa leve i desne strane.

– Nemamo sudiju! – povikao je neko odjednom. – Ko će im suditi?

– Ko, zaista?

Vajteker ih je ostavio bez odgovora.

Pred ulazom u zgradu Harkvej se ponovo osmelio.

– Niko neće visiti, šerife! Zapamti to!

– Sve u svoje vreme, Harkveje!

–Da. Sve u svoje vreme. Ali ono suviše brzo teče za tebe, šerife! Razmišljaj malo o tome!

V

Bilo je kasno popodne. Ljudi su se razišli sa trga, ali su u grupama po troje – četvoro još uvek stajali na uglovima, tremovima ili pak kroz prozore kuća osmatrali situaciju. Pošto je Dik odjahao na ranč sa kupljenim namirnicama i umirujućim vestima za Liz Vajteker, šerif se uputio prema hotelu.

Kao iskusan čuvar zakona znao je da je situacija još bila daleko od smirenja... Dve opasne ptičice bile su u njegovom zatvoru, a svuda okolo nalazile su se grupice ljudi željnih osvete i „suđenja po kratkom postupku". Približavala se noć i to je slutilo na opasnost. Znao je da mora biti spreman na sve.

Trebalo je sačekati veče; tada se obično svi skupe u salunu i uz čašicu potpiruju sve ono što je bilo potiskivano preko dana. Ali pre toga, hteo je nešto da obavi i zato se uputio prema hotelu.

Ušao je u hol i tamo za jednim stolom zatekao usamljenog Doka Holideja. Pred njim se nalazila čašica sa brendijem. Ređao je karte, slep i gluv za sav svet koji je prolazio kraj njega.

Vajteker je za trenutak skinuo šešir kako bi sklonio nekoliko nestašnih prosedih pramenova sa čela. Onda je seo.

– Halo, šerife! – pozdravio ga je Džordžijanac.– Dan je bio vruć, zar ne?

– Đavolski vruć – odvratio je lagano proučavajući Dokovo bezizražajno lice. – Kako ste ga vi podneli?

– Onako. Nisam mnogo izlazio.

– Samo do prozora? – zažmirio je Vajteker.

– Verovatno. Zar je to zabranjeno?

– Do đavola, znate šta mislim! – zabrundao je čuvar zakona. – Koliko sam mogao da zaključim, spasili ste život mom sinu.

– Ko je to rekao?

– Neki su videli. Istina, ne sigurno ali...

– Ako nisu sigurni, ne treba im verovati. Ja sam obećao da se neću mešati ali nisam kriv ako se nešto desi usput.

– Znači, niste pucali u Amada?

– Ne poznajem ga. Ko je on?

Vajteker protrlja bradu. On je poznavao različite vrste ljudi, ali Holidejev soj bio je vraški redak. Taj momak nije voleo da se spominje niti da ga hvale. Gotovo u svemu je želeo da ostane po strani, osim ako ga ne izazovu.

Iskusni čuvar zakona nije želeo da insistira. Prešao je preko ovog dela razgovora čvrsto uveren da su se Holidejevi hici isprečili između Dika i Meksikančevih bisernih koltova.

– Hm... pokušavam da dobijem vezu sa Palansom – kazao je. – Federalni šerif bi mogao da pošalje nekoga ili da lično dođe po ove zverke. Onda neka im tamo sude...

– U tom slučaju, ne odvajajte se od zatvora. Naročito ne večeras.

Serif klimnu glavom.

– Znam – odvratio je čudno opuštajući ramena.– To mi je već poznato: upaljene baklje, preteći povici, zajapurena lica, psovke i zadah viskija... Onda sam bio neiskusan, ali sada... sada znam kako bi se ponašao... Koju kartu ste izvukli?

– Žandara – promrmljao je Dok.

– Loše ili ne?

– Loše. Kao kada sretnete Rufusa Tika pred gradom.

Vajteker se prvi put toga dana široko osmehnuo. Kada je jedan od hotelskih konobara krenuo prema stolu, odmahnuo je rukom.

– Videćemo se, mister – rekao je i umesto pozdrava i napustio „Palas".

Dok je još jednom hladno odmerio kartu žandara u ruci.

* * *

Večernja tama se kao smola lepila po krovovima, drveću, trotoaru. Uskoro su ga razmekšale svetiljke na trotoarima kao i fenjeri ispred ulaza u salune i prodavnice.

Salun „Nebraska" nikada nije bio puniji nego te večeri.

Glavnu reč vodio je zajapureni kauboj sa kosom boje slame, oštrog jezika i žestokih pokreta. Stajao je laktovima oslonjen o bar i posmatrao ljude koji su ga pomno slušali. To mu je očigledno godilo pa je napravio kratku pauzu, a onda nastavio – Ja nisam osvetoljubiv više od bilo koga od vas – grmnuo je – ali, kada pomislim da one ubice mogu da se nađu na slobodi...

– Ko kaže da će biti slobodni? – prekinuo ga je neki mršavko istežući vrat.– Ti ne znaš šta govoriš, Ripe Hantere!

– Znam ja vrlo dobro...

– Oni su zatvoreni u solidnoj ćeliji, a drži ih na oku šerif lično.

– Ma, ne trabunjaj, Vili! Ko garantuje da će Elmer Vajteker uspeti da ih sačuva? Takve ptičice kao što su Harkvej i Amado ne mogu da zadrže ni sigurnije brave nego štoje ova u Daltonu! Slušajte kad vam kažem!

– Ja verujem Vajtekeru...

– I ja – dobacio je Hanter ironično – ali on je sam, a oni su prepredeni i traže šansu da se izmigolje. Ko nam garantuje da ovoga trenutka ne smišljaju plan kako da se reše šerifa

i onda nam se osvete? I da li je cela banda učestvovala u akciji? Hm.. on nije toliko naivan da uleti u gužvu, a prethodno se ne osigura!

Ovo je zvučalo logično i ljudi počeše da se zgledaju, klimaju glavama i kratko odobravaju govorniku.

Ovakve reakcije dale su Hanteru krila.

– Slušajte, ljudi! Da postoji bilo kakav način za brzo suđenje, prvi bih bio „za", kad vam kažem! Ali od toga ništa! Ako mi oklevamo, Harkvej i Meksikanac će skovati plan da pobegnu, a onda... zna se ko će da strada! Opet nevini!

Rufus Tik se glasno nakašlja i dobaci – Ti stalno preskačeš Vajtekera, kao da ne postoji. On čuva bandite i svi znamo da je sposoban. Prokletnici nam neće pobeći, a kad iz Palansa pošalju ljude po njih onda...

– A ako ne pošalju?

Pogrebnik se zablenuo u kauboja. Na to nije ni smeo niti želeo da pomisli. Zaista, šta onda?

Hanter se podrugljivo iscerio.

– To je budalaština! – povikao je..

Rufus Tik podiže ruke.

– Bez obzira na sve, uže u Palansu im ne gine.

– Vraga! – zaurlao je Hanter.– Oni su ubili ljude iz Daltona i treba ovde da plate za svoja dela!

Rufus je samo slegnuo ramenima, a Hanter zadovoljno klimnuo glavom. To je značilo da je nadgovorio ovog protivnika i da može da nastavi. No, pre nego što je rekao ijednu reč vrata saluna su se zanjihala i u prostoriju je ušao sedamnaestogodišnji Tim Rajli, mlađi brat ubijenog blagajnika Dana Rajlija. Bio je bled, očiju natečenih od suza dok mu se na licu ogledala strahovita tuga.

Dočekali su ga đavolskim tajcem.

Dečko je naručio viski i ispio ga u jednom dahu a onda... onda se oslonio na šank i zaridao...

To je bio znak...

Neko je povikao: „Donesite konopac" i gomila je pojurila ka izlazu. Skinute su dve petrolejke, razbijeno nekoliko boca, a gomila je kao talas počela da se valja prema zatvoru.

Bila je to niska zgrada sagrađna od cigala i nalazila se na svega stotinak jardi od saluna, između trgovine Kena Talbota i daltonskog „Žurnala". Spreda se nalazila mala kancelarija dok su u stražnjem delu bile smeštene tri ćelije kao i prostorije za šerifa.

Zid zatvora su pored nekoliko svetiljki obasjavale baklje, a izvijene senke ljudi koje su se lelujale na njegovoj površini podsećale su na zmije u nekoj ludoj igri.

Gomila je u tišini zastala.

Ali to je trajalo veoma kratko. Prvo žamor, a onda galama praćena uzvicima i vitlanjima lasa.

Hanter je raširio ruke:

– Ljudi, hajde da ih odmah izvučemo! – povikao je. – Nemojte da se u Palansu nađe neki spretan advokat koji će ih bez ikakve kazne izvući

sa suđenja. I onda će nama da piju krv...

– Obesimo proklete ubice!– povikao je neko iz gomile.– I to odmah!

– Idemo!

Kada je prvih nekoliko ljudi zakoračilo na trem ispred zatvora, ulazna vrata su se otvorila i na njima se ukazala snažna, uspravna figura Elmera Vajtekera. Prvi redovi su zastali, a za njima i ostali, čudeći se šerifovoj mirnoći i pušci, ležerno prebačenoj preko levog lakta.

Rip Hanter je povikao – Hoćemo zatvorenike, šerife! Ljudi ovog grada moraju to da obave! I to baš sada! Nema čekanja!

– To neće moći dok sam ja živ.

Žagor se sada sasvim utišao.

– Šerife, ti samo zažmiri, a ostalo je naše – zarežao je Hanter.. Jesi li za ovaj grad ili nisi?

– Jesam, kauboju.

– Pa što onda ne učiniš nešto za njega?

– I hoću... Ovo!

Istog časa kundak šerifove puške munjevito je poskočio i udario Hantera u stomak. Čovek je jeknuo i povio se, a drugi udarac dobio je u potiljak. Trenutak kasnije stropoštao se na pod trema kao sveća.

– On je lud! – dreknuo je kauboj u crvenoj košulji i izvukao kolt. – Prvo ćemo njega..

Vajteker je opalio.

Kolt je odskočio iz mladićeve ruke, a on je glasno zajaukao. Istoga časa nekoliko izvađenih revolvera krišom se vratilo u futrolu. Rip Hanter je i dalje čekao bez svesti, prostrt pred Vajtekerovim nogama kao krpa.

– Stavite ga na konja! – naredio je šerif. – Biće mu bolje kada se ujutru otrezni! A ni vama ostalima neće škoditi šetnja do kuće.

Trgovac Talbot odvažno istupi napred.

– Nije moguće da braniš ubice, Elmere – dobacio je s prezirom.

Vajteker ga je strogo odmerio i okrenuo se prema gomili.

– Slušajte me svi – počeo je odlučnim, čvrstim glasom. – Danas sam ubio dva čoveka, istina bandita, ali čoveka. Ubio sam ih u ime zakona, zakona koji poštujem i u koji verujem. Ako vi nameravate da na svoju ruku osudite Harkveja i Amada, dokazaćete da su pravda i zakon samo prazne reči. Ako biste to učinili, ja se ne bih osećao nimalo bolje nego ubica. Zato ću se svim snagama truditi da vam tako nešto ne dozvolim.

Ljudi su ćutali. Činilo se da se svi polako vraćaju iz zanesenosti i shvataju realnost reči šerifa Elmera Vajtekera. Sami ili u grupama, počeli su lagano da se razilaze. Neki su poželeli šerifu „laku noć" dok su se drugi odšunjali bez reči kao da žele što pre da se izgube i sve zaborave.

Posle nekoliko minuta na ulici je ostao samo Darbi Vejn, daltonska skitnica i pijanac sa drvenom nogom.

– Odavno te nisam čuo da kažeš više od dve rečenice. Izgleda da sta-

riš i radije upotrebljavaš reči nego pesnice, prijatelju?

– Možda je tako, Darbi – osmehnuo se Vajteker.– Međutim, sve su to naši ljudi. Zar bi mogao da pucaš u njih?

– To se tek sada pitam... – promrmljao je Vejn, rukom dotakao obod šešira i lagano se udaljio.

U tišini noći Vajteker je iza sebe čuo tiho smejuljenje.Vrata kancelarije su bila otvorena tako da su sami zatvorenici mogli da prate šta se dešava.

– Nisam verovao da ćeš uspeti, gringo – dobacio je Meksikanac podrugljivo, ali sa vidnim olakšanjem u glasu.

Šerif se vratio unutra zalupivši vrata za sobom.

– Nemoj se unapred radovati, amigo. Samo sam te od jednih spasao da bih te dao drugima – promrmljao je.

– Priznajem, ni ja nisam verovao da ćeš očuvati mir – oglasio se Rej Harkvej žmirkajući.– Dobro znam kakva je rulja kada pobesni – dodao je a onda za tren zastao. – Da li zaista veruješ u ono što si im rekao?

– Da ne verujem, odmah bi pojeo ovu značku.

Harkvej se iskreno začudio.

– Izgleda da na ovom svetu ima još dobrih ljudi, Eskobare?

– I budala– dopunio ga je Meksikanac.

Vajteker priđe rešetkama i odmeri Amada.

– Zamišljaš da si mnogo pametan, zar ne?

– Ne zamišljam, već to znam, šerife – cerio se ovaj.

– Pa ako jesi, amigo, otkuda ti sa te, a ja sa ove stane?

Amadov osmeh se sledio.

– Ti budalo! Pa pomoć je već na putu! Klint je baš...

Iznenada je zaćutao i pogledao u Reja. No, njegovo lice bilo je potpuno bezizražajno.

– Klint, Klint... – glasno je razmišljao Vajteker, namerno otežući.

– Nije li to tvoj mlađi brat, Harkveje?

– Nije on – požurio je Meksikanac da se „vadi", ljut zbog sopstvene brzopletosti. No, Rej je samo odmahnuo rukom.

– Nije važno – kazao je mirno. – Šerif nas je spasao konopca i mislim da zaslužuje istinu, Amado.

– Nećeš valjda da mu...

– Zašto da ne?– šepurio se Rej.

– Mislim da mu to dugujemo.

– Raznežio sam se slušajući vas – umešao se Vajteker. – Dakle, šta je sa tvojim propalim bratom, Harkveje?

– Ništa naročito – žmirnuo je ovaj.

– Osim što je na putu ovamo.

Harkvejeva hladnoća i samouverenost bili su dovoljno pouzdan znak za šerifa. Verovao je da razbojnik govori istinu. Njegov brat, Klint očito je bio u blizini.

Iznenada, spolja su se začuli jasni koraci. Šerif je zastao i odmah spustio ruku na dršku revolvera. Sledilo

je kucanje na vratim, a onda se javio nervozan, promukao glas.

– Elmere, ja sam... Otvori!

Vajteker je prepoznao glas telegrafiste Kasa Lovelija i odahnuo. Otključao je vrata i propustio unutra zadihanog, suvonjavog čoveka pogrbljenih ramena.Odmah je zatvorio vrata koja vode ka ćelijama i sačekao da se posetilac izduva.

– Ima li novosti, Kase? – najzad je upitao.

Telegrafista je klimnuo glavom.

– Dobio si vezu?

– Da, konačno sam uspeo, Elmere. Samo... loše vesti – izustio je napokon.

– Do đavola! Kako to?

– Dobio sam vezu sa Palansom – počeo je Loveli šapatom – i... oni su ti čestitali. Samo... rekli su da imaju mnogo nevoilja sa kradljivcima stoke i da ne mogu ovamo poslati nijednog čoveka!

Šerifovo lice je potamnelo. Bilo je to previše i za jednog tako iskusnog vuka kao što je on sam... Odjednom ga je obuzeo bes.

– Ne mogu? – ponovio je ljutito.

– Šta, do đavola, očekuju da mi uradimo?

– Kazali su kako je najbolje da ih ovde držimo dok ne dođe putujući sudija.

– Putujući.? A kada bi to bilo?

– Za tri nedelje.

– Za tri nedelje?!! Pa... to je nemoguće!

Telegrafista se skupio u stolici.

– Znao sam da ti se vest neće svideti. Ali, nisam mogao da te ostavim do sutra pošto...

– U redu je, Kase – prekinuo ga je Vajteker sada već malo smirenije.

– Tri nedelje, kažeš? Do đavola... Imaš li još nešto?

Loveli je skrivao pogled i preznojavao se. Bilo je očigledno da je na pravim mukama.

– Daj, ispljuni to, Kase, šta god da je u pitanju – hrabrio ga je Vajteker.

Mršavko se nakašljao i odvratio – U stvari... dok sam pokušavao da dobijem vezu sa Palansom – nastavio je lagano – primio sam poruku iz Doba. Još neko je imao nevolje sa Harkvejem. Tamo kod njih...

– U Dobu? Šta se desilo?

– Ukradeno je nekoliko konja.

– Ko ih je ukrao?

– Harkvej... Klint Harkvej sa svojom bandom!

Iz ćelija se začuo trijumfalan smeh. Kroz tanka vrata razbojnici su čuli poslednje rečenice koje je izgovorio Kas Loveli.

– Šta sada kažeš, gringo? – cerio se Meksikanac.

Telegrafista je pogledao u Vajtekera.

– Misliš da Klint dolazi ovamo da oslobodi brata, šerife?

– Najverovatnije, ali, ko zna? Nije mi jasno kako je mogao da sazna da mu je brat u daltonskom zatvoru? Dobro, sada idi i odmori se, Kase. Imao si naporan dan..

Loveli je kratko klimnuo glavom i još zgureniji, bez reči, napustio kancelariju.

Šerifov pogled ostao je prikovan za vrata koja su ga delila od prostorije sa ćelijama. Sa one stane je odzvanjao Meksikančev ciničan glas.

– Šta ćeš sada, gringo? Zar ne misliš da je najbolje da nas pustiš i tako spaseš sopstvenu kožu?

Nije želeo da sluša. Brzo je proverio oružje, a onda izašao na trem ne bi li negde otkrio Darbija Vejna. Gradska skitnica će za dolar rado otići do ranča i obavestiti Dika da se do sutra ne pojavljuje u gradu...

Znao je da sledi noć bez sna.

VI

Poruka koju je Loveli primio iz Palansa prostrujala je gradom za tili čas.

I Daltonom je zavladao strah.

Strah je paralisao ljude i uvukao se u svaki kutak grada. Svi su napustili salune, zatvorili radnje i za tren oka odjurili kućama. Šerif Vajteker je razočarano shvatio da se plaše i oni za koje to nikada ne bi pomislio.

Svi su već znali da iz Palansa neće stići pomoć, a da se okoreli bandit Klint Harkvej nalazi nadomak grada!

Nešto kasnije, u velikom Talbotovom magazinu okupio se „Komitet uglednih građana". Njihov zadatak bila je briga o gradu i njegovom životu. Sada su, pak, trebali da odluče šta, u ovoj situaciji, treba preduzeti u interesu grada i građana. Svi su bili zabrinuti i puni strepnji.

Erl Konroj, najkrupniji čovek u gradu, počeo je važnim glasom – Vlasti u Palansu ravnodušne su na činjenicu da je u našim rukama jedan takav bandit kao što je Rej Harkvej. Mi smo, dragi prijatelji, u istom položaju kao dete koje je prvi put pošlo na pecanje, a upecalo ajkulu! Uhvatili smo te zlikovce i ne znamo šta ćemo sa njima!

– Treba ih obesiti, ništa drugo – dobacio je Talbot, pogledavši iskosa prema vratima na kojima se pojavila prilika Dika Vajtekera, šerifovog sina.

Naime, mladić je uprkos poruci koju mu je preneo Darbi Vejn, shvatio da nešto nije u redu. Zato se iskrao sa ranča i pohitao u grad, ne javljajući se ocu.

Čim je stigao, čuo je za sastanak u trgovini Kena Talbota i došao da vidi o čemu se radi.

– Obesiti?! – zgranuo se na Talbotove reči prečasni Fil Endrjus.– Ne, zaboga! – dodao je sveštenik, pošten čovek čija shvatanja i načela su više odgovarala urbanim sredinama Nove Engleske nego divljini Nebraske.

– Ako već nešto moramo da učinimo – nastavio je ozbiljno – onda će biti najbolje da ih pustimo.

Ovaj predlog izazvao je nevericu i podsmeh.

– Svašta – prokomentarisao je Talbot iako ni sam nije bio daleko od te

pomisli.– Zar pošto smo skembali najgore desperadose u pet okolnih država nemamo pametnija posla nego da ih pustimo?

– Da... to bi bilo najgore rešenje – prihvatio je major Konroj ozbiljnim, svečarskim glasom. To bi bila strašna, strašna stvar, ali... kakav je zaista naš izbor? Ne zaboravimo da Klint Harkvej dolazi u Dalton!

– Mŏžda baš neće ovamo – bojažljivo se javio Loveli.

Konroj ga prezrivo odmeri.

– Možda, možda... – ponovio je nabusito. – Misliš da je slučajnost što se, dvadeset četiri časa posle pljačke koju je izvršila banda njegovog brata, Klint Harkvej pojavljuje u ovom kraju? To ne može da bude slučajnost, ne, nikako!

Ljudi su ponovo zaćutali. Izgleda da u svima tinja jedna ista misao ali niko nije imao hrabrosti da je javno iznese.

Najzad je Rufus Tik pročistio grlo i sačekao da se svi pogledi zaustave na njemu.

– Ja imam predlog – saopštio je nesigurnim glasom.

– Da čujemo, Rufe!

– Ja... ovaj... ja mislim da je najbolje da ih pustimo!

Ponovo zgledanje, ali ovoga puta bez prezira i iščuđavanja. Mesni pogrebnik glasno je rekao ono što je svima bilo na srcu.

No, reči su izgovorene i činilo se da sada svi lakše dišu.

Da li baš svi?

Ljudi su i nesvesno pogledali prema mladom Diku Vajtekeru.

No, šerifov sin nije bio brzoplet. Znao je da treba još sačekati, čuti i druga mišljenja pa tek onda saopštiti svoje.

Videvši da predstavnik zakona ćuti, ljudi su nastavili da iznose svoje razloge. Gotovo svi su se prvo zalagali za zakon, red, suđenje i kaznu ubicama, ali su onda pominjani interesi grada i mogućnoist odmazde Klinta Harkveja u kojoj bi stradali nevini građani. Na kraju se svaka diskusija svodila na Tikov predlog: pustiti razbojnike da slobodno odu.

Konroj je ponovo uzeo reč.

– Dakle, ne treba se zavaravati da banditi neće doći u Dalton – počeo je, kružeći pogledom po prostoriji i osmatrajući reakcije prisutnih.

– Klint Harkvej će dovesti svoje ljude da slobodi brata. Dakle, možete zamisliti kako će se Rej Harkvej osvetiti zbog svega što ga je zadesilo u Daltonu?

– Šta će to Rej da uradi? – dobacio je Dik Vajteker, konačno se umešavši. – Zašto niko ne kaže šta Dalton treba ili bi trebalo da uradi? Sve što ste mogli da smislite je predlog da pustite bandite kako bi sačuvali svoju kožu!... A da li ćete je i pored toga sačuvati? Večeras je preko četrdeset naoružanih građana napalo zatvor i zahtevalo da presude banditima, zar ne? Među njima su bili i neki od vas, to je sigurno. Zar se ne može naći če-

trdeset naoružanih ljudi koji će braniti grad od razbojnika?

Mladićevo pitanje ostalo je bez odgovora.

Ljudi su ćutali.

Diku je bilo jasno da su se oglušili na njegov vapaj. Nije imao ni vremena ni volje da ih prezre i da im prebacuje. On je bio na jednoj, a oni na drugoj strani. Ipak, rešio je da pokuša još jednom.

– Imam predlog – rekao je čudesno mirnim glasom što je nateralo ljude da podignu glave.

– Da čujemo! – dobacio je Rufus Tik.

– O tome nisam razgovarao sa ocem kao, uostalom, ni vi. Znajući ga, ne verujem da bi mu se dopalo ono što ste predložili. Ipak, postoji rešenje...

– Koje?

– Ako je nemoguće zadržati Amada i Harkveja u zatvoru duge tri nedelje onda treba preduzeti nešto drugo. Pogotovo što se svi slažemo da treba da budu kažnjeni. Dakle, mislim da postoji samo jedan način da to dobiju.

– Koji? Reci već jednom! – zagrajali su ljudi.

– Moramo ih sprovesti u Palans!

Konroj se skoro zagrcnuo.

Ovome se zaista niko nije nadao. Predlog je pao među prisutne među bomba!

Trebalo je nekoliko dugih trenutaka da se povrate od iznenađenja.

A onda? Onda su svi počeli da govore uglas, ocenjuju predloge, potvrđuju, negoduju...

Konroj je jedva uspeo da ih smiri.

– Ljudi, molim vas... ovo je samo predlog. Po mom mišljenju luckast, ali je ipak predlog. Šta vi kažete na to?

– To je ludost – dobacio je Talbot.

– Palans je od Daltona udaljen stotinak milja, teren je divalj i težak za jahanje. Svakako... ima još mnogo toga. I još jedno: ko da sprovodi Harkveja? Od građana se niko neće usuditi, a dvojica Vajtekera je malo. A šta ako se na putu susretnu sa Klintom? I ako se to ne dogodi, on će poći Rejovim tragom...

– Da, da – složio se Konroj klimajući glavom.– Jedna takva stvar nema mnogo izgleda na uspeh. U stvari, to nam ukazuje na samo jednu mogućnost koja nam je preostala, a to je: pustiti ljude da odu! Eto to!

Dik oseti kako gubi strpljenje.

– Slušajte! – povikao je i podigao ruku uvis.– Razbojnici će izaći pred sud! Ne priznajem vaše razloge i tvrdnje da moraju da žive i odu odavde. Govorim vam ono što bi rekao i šerif da je sada tu. Pričali ste o ženama i deci ovoga grada... A ja vam kažem da ženama i deci cele zemlje dugujete bar toliko da te zločince predate pravdi! Pa Harkvej je ubijao, palio i žario svuda redom, nikoga ne štedeći... Prema zvaničnim izveštajima iza sebe je ostavio oko trideset žrtava! Trideset, shvatate li! Zamislite koliko

je to udovica i siročadi! Samo ovde u Daltonu ih je četiri... A vi želite da ih pustite na slobodu! Zar se posle toga možete pogledati u lice?

Ljudi su ćutali ne mičući se. Odavno niko sa njima nije razgovarao tako oštro i – iskreno.

Major Konroj je prvi povratio dah.

– Do đavola... – procenio je smrknuto. – Moram priznati da je naš predlog bio nerazuman. Zaista nerazuman!

Svi ostali su ćutali.

Do tada rezervisani Džejson Tolver ustao iz svog ugla. Bio je to krupan, mišićav čovek obrijane glave ali dobroćudnog lica.

– Ljudi, momak je u pravu!

Trgovac Talbot je skočio kao oparen.

– Da, u pravu je. I šta dalje?

– Treba da se javite kao dobrovoljci za pratnju do Palansa, eto šta – prekinuo ga je major Konroj. – Ko se javlja? Hoćete li? Hajde...

– Mi? – začudio se Talbot. – Ja... ja stvarno ne mogu. Očekujem da mi iz Vulridža dođe brat koga nisam video dvadeset godina...

– Tolver?

– Ja hoću ako vam nekoliko nedelja nije potreban kovač.

– Otpadaš! Idemo dalje, Tik?

– Nisam pri nekom zdravlju za tako nešto. Evo, stalno kašljem...

I tako je išlo od jednog do drugog. Ljudi su prozivani, a razlozi za odustajanje nizali su se jedan za drugim izazivajući na Dikovom licu sve otvoreniji podsmeh.

Najzad mu je prekipelo.

– Prestanite! – viknuo je i sve ih prezrivo odmerio.– Vidim da ste mnogo zauzeti – dodao je krećući se prema vratima. – Sada to i nije važno. Ubice će otići u Palans, makar ih četvoronoške odveli, gospodo! Prijatni snovi!

VII

Uprkos unutrašnjem osećanju ponosa, Elmer Vajteker je odmerio sina zabrinutim pogledom. S druge strane, Dik ga je kratko pozdravio i ispričao mu sve o sastanku u Talbotovom magazinu.

– Mladiću – poče Elmer lagano.

– Slažem se sa svakom reči koju si izgovorio. Veruj kada ti kažem da ni sam ne bih mogao bolje. A taj predlog o Palansu... znaj da sam i ja nešto slično imao na umu.. Samo jednu stvar utuvi: ja jašem za Palans, ne ti.

– Ali...

– Nikakvo ali, dragi moj. Nego, znaš šta će Klint da uradi pre nego što krene za nama?

– Ne mogu da se setim...

– Ja ću ti reći, sinko.Povešće tvoju majku!

Dik se namršti, a nešto ledno hladno skliznu mu niz kičmu.

– Dođavola! – ote se mladiću.

– Onda je bolje da ih ostavimo ovde i branimo se!

– Tako navlačimo njihov gnev na nedužne ljude. Ako razmisliš, videćeš da sam u pravu.

Neko vreme su obojica ćutali.

Onda se Dik podigao.

– Idem – rekao je i namestio futrolu na bok.– A ti se pazi!

– Za mene ne brini!

* * *

Gradska skitnica Darbi Vejn iskrsnuo je iz polumračne ulice teško vukući svoju drvenu nogu. Čim je stao pred Vajtekera, ovaj je znao da mu nosi loše vesti.

– Nema dobrovoljaca, Darbi? – dočekao ga je pitanjem.

– Ne – uzdahnuo je čovek i skljokao se na stolicu za ljuljanje na tremu. – Obišao sam salune, hotele, kuće... Niko ne želi za Palans, šerife! Kao da su odjednom ogluveli!

– Pretpostavio sam... – uzdahnuo je Vajteker glasno.

– Badava si me slao svojim prijateljima – gunđao je Vejn.– Sejvidž, Strong, Varlok... svi imaju hiljada razloga da odustanu. I svima je, naravno, žao. Šta ti smeraš?

– Da krenem. Ostaćeš ovde neko vreme dok se ne pripremim. Kod Talbota imam kredit pa ću se snabdeti hranom i municijom. Samo se nadam da nije zaspao.

– U redu – odvratio je Vejn i snažno stegao pušku koju mu je šerif pružio. Malo bolje se namestio na stolici, spreman da zapuca na svaki sumnjivi šušanj.

Uskoro je Vajteker priveo pripreme kraju. Ken Talbot mu je bez reči dao sve što je tražio. Čuvar zakona je zatim osedlao konja, stavio u bisage sve što je neophodno i tek onda se vratio pred zatvor.

Što se tiče Darbija, on je sedeo na istom mestu i čvrsto stezao pušku s tom razlikom što je sada spavao! Probudio ga je bat šerifovih čizama; iznenađeno se prenuo i ispravio pušku.

– Polako, Darbi,čoveče, ja sam! Malo opreznije s tom puškom!

– Samo sam dremnuo jer...

– U redu, u redu – odvratio je Vajteker i žurno ušao unutra. Kada je prišao ćeliji susreo se sa Meksikančevim iskeženim licem i prezrivim pogledom Reja Harkveja. Bili su raspoloženi i, što gotovo sigurno, ubeđeni u svoje skoro oslobađanje. Šerifovo prisustvo protumačili su na sebi odgovarajući način.

– Šta sam ti rekao? – dobacio je Meksikanac gurnuvši laktom svog vođu.– Naš gringo više ne sme ni da trepne. Zaspaće mirno tek u večnim lovištima!

– Još nije kasno – prokomentarisao je Harkvej ustajući sa ležaja. – Šerife, imaćemo za tebe lepu reč ako nas sada pustiš i daš nam naše oružje i konje...

– Konje ćete dobiti – odvratio je Vajteker mirno.

– Zaista? – poskočio je Amado. – A revolvere?

– Oni će vam biti upereni u leđa.

Meksikanac se namrštio.

Kako to misliš, gringo?

– Putovaćemo, amigo.

– Kuda?

– Na vešala...

Banditi se zgledaše.

Vajteker je levom rukom izvukao kolt i zapeo oroz.

– Okrenite se prema zidu! – naredio je.

Dok je Harkvej shvatio šta se dešava na rukama su mu već bile čelične lisice. Ružno je opsovao.

Meksikanac je pokušao nešto drugo; škrgućući zubima jurnuo je na šerifa pokušavajući da mu zada udarac. Iskusan i snažan, Vajteker je lako savladao tankog revolveraša nenaviknutog na borbu „prsa u prsa": Sledio je udarac u prepone, a zatim u glavu. Za tren izgubivši svest, Meksikanac se zateturao ali je ostao na nogama. Kada je došao k sebi, lisice oko ruku bile su već zaključane.

– Ovo su posebne narukvice, momci – obavestio ih je Vajteker. – Svaki put kada pokušate da ih se oslobodite, alke se još više stegnu. Samo da znate šta vam je činiti.

– Ubiću te! – siktao je bespomoćni Amado.

– Kuda nameravate sa nama? – upitao je Rej sumnjičavo.

– U Palans.

– U Pa... Šalite se? Nećete živi stići ni do pola puta.

– Možda, ali ni ti nećeš, Harkveje. Budi siguran u to!

Bandit je hteo još nešto da kaže, ali Vajteker je samo odmahnuo rukom i poterao ih napolje. Nešto kasnije našli su se u sedlima.

Darbi Vejn je držao Vajtekerovog konja za uzde.

– Ja... – promrmljao je zbunjeno –... imam jednu molbu za vas, šerife.

– Reci.

– Idem i ja sa vama.

– Ti?

– Da, ja... Ne mislim da sam neki dobar stelac, ali mogu vam pomoći oko konja, vatre, stražarenja... Ne možete sve sami!

Čovek sa zvezdom je razmišljao. Ponuda nije bila sjajna, ali bolju nije imao.

– Opasno je – odvratio je kratko.

– Utoliko ću vam biti korisniji. I... neću okusiti ni kapi...

– Ha, još jedna dadilja! – dobaci Amado cerekajući se. – I to pijana dadilja!

Vejn obori glavu, posramljen i razočaran.

– U redu, Darbi – iznenadio ga je šerifov siguran i odlučan glas.– Idaš sa mnom. Dobićeš pušku, a konja dovedi iz dvorišta. Onog belca!

Vejn se razdragano osmehnuo. Kada se posle nekoliko minuta popeo u sedlo, sav je blistao. Izgleedao je kao pravi čovek na pravom mestu, s puškom koju nije hteo da stavi u futrolu.

– Još samo da se zakune i prikači zvezdu! – podsmešljivo će Harkvej.

– Hej, pijanduro! – dobacio je Amado – dobićeš sto dolara ako tu pušku okreneš u šerifa i oslobodiš nas, a? Sto dolara je pića dovoljno za ceo mesec, zar ne?

Vejn uperi pušku u Meksikanca.

– Još jednu reč, pacove – procedio je – pa ću reći da mi je ruka drhtala zbog pića i da je puška sama opalila...

Amado je zaćutao.

– Idemo, Darbi!

Nisu otišli neprimećeni. Senke ispod tremova i pored zidova ispunile su tihe i nepomične prilike. Poneki šapat, ispružena ruka, nemi pogledi... to je bilo sve što je za sobom ostavio daltonski šerif krećući na svoj opasan put za Palans u ime zakona i pravde.

* * *

Negde u osvit zore Klint Harkvej i njegovi partneri jahali su prema Daltonu kroz Granpianu, predeo obrastao gustim grmljem.

Napred je išao Končo Foket krčeći put. Po majci Indijanac, bio je prirodno obdaren smislom za praćenje i zametanje tragova, ali i svirepošću, tako potrebnom za posao kojim se bavio.

Beni Dads je jahao poslednji sa izrazom dosade na licu. Put je bio jednoličan, a cilj poznat. Trebalo je samo izdržati i preći potrebnu razdaljinu.

Pošto su zavarali Ralstonov odred konjice, banditi su se uputili prema Daltonu gde je Klint trebalo da se sastane sa Rejom. Od grada ih je delilo svega nekoliko milja.

Klint nije ni sumnjao da je njegov stariji brat uspešno obavio posao u Daltonu. Što se njega tiče, planirao je da svrati u grad nakratko, a zatim nastavi prema jugu.

Posle tolikih godina radovao se što će napokon videti brata, sluteći da će susret biti srdačniji nego ikada ranije.

Naravno, njegovi kompanjoni nisu delili to nestrpljenje. No, obzirom da su već toliko dugo jahali zajedno, slagali su se sa vođinim odlukama.

Kada su iz grmlja izbili u preriju ravnu kao dlan, ugledali su obrise grada u daljini. Zvonik crkve presijavao se na suncu dok su se krovovi kuća gubili u plavičastoj izmaglici. Dugo su jahali opustelim pašnjacima, a onda naleteli na malu trapersku kolibu.

Tu je Klint zaustavio konja.

– Šta je sada?– upitao je Dads.

– Radoznao sam jer u kolibi ima nekoga– odvratio je Harkvej mlađi i skrenuo udesno.

Tog trenutka iz kolibe je izašao neki čovek.

– Opreznost je majka sigurnosti – prokomentarisao je Klint. – Onaj momak tamo reći će nam šta ima novo u Daltonu... za svaki slučaj.

Uvek oprezni Dads klimnuo je glavom u znak odobravanja.

Čovek iz kolibe, očigledno nenaviknut na posete, iznenađeno je posmatrao neznance. Klint je dojahao do njega i nagnuo se u sedlu.

– Kako si, prijatelju? – upitao je cereći se. – Ja sam Klint Harkvej.

Na traperovom licu mogao se pročitati strah. Bila je to reakcija u kojoj je Klint uživao. Zadovoljno je klimnuo glavom i cinički se nasmejao.

– Mómci, ovaj prijaško izgleda zbunjen. Nije nam rekao ni svoje ime. Zaista, kako se zoveš, druškane?

– Ja...ja se zovem Storm, mister Harkveje – promucao je nesrećnik.

– Jesi li skoro bio u gradu, Storme?

– Je... jesam, juče..

– Baš lepo. Pa?

Čovek je sa nerazumevanjem buljio u bandita.

– Pa?– nakostrešio se Klint.

Storm je ustuknuo kao da očekuje udarac.

– Ja... ja nikada nisam imao ništa protiv vas, mister Harkveje. Otišao sam po brašno i so, ali nikada nisam imao nameru da upotrebim oružje...

– Kakvo oružje? – prenuo se Klint.

– Vi... vi ne znate?

– Ne znamo – grmnuo je Dads – ali šaznaćemo ono što nas interesuje. Zato ispljuni sve što znaš, traperu!

Donekle oslobođen prvobitnog straha, Storm je prosuo bujicu reči opisujući zbivanja u Daltonu. Klint je pažljivo slušao, a lice mu je postajalo sve mračnije i okrutnije. Najzad je izgubio strpljenje.

– Da li je Rej ranjen? – upitao je nervozno.

– Ne, gospodine – odvrati čovek žurno. – Bio sam u glavnoj ulici kada ih je šerif doveo. Vaš brat je bez ogrebotine, kunem se!

– Samo on i Amado?

– Da, mister...

Klint ga zgrabi za okovratnik.

– Kladim se da si se smejao kada su ga doveli, a?

– Ne, kunem se da nisam – kolutao je očima Storm. – Samo sam gledao.

Klint izvadi revolver.

– To znači da su Rivz i Čendler ubijeni, ha?

– Tačno tako, mister Harkveje... i bankar, dvojica blagajnika i rančer...

– Za njih te nisam pitao! – grmnu bandit pretećі. – Gde je sada Rej?

– Mislim da je u zatvoru...

– Ti misliš?! Dođavola, nije mi nimalo stalo do toga šta ti misliš, pseto! A ja mislim da bi neko morao zauvek da ti zatvori ta brbljiva usta, eto šta mislim!

Onda je pogledao prema gradu i osetio kako ga obuzima divlji bes.

– Prokleti bili! – opsovao je ljutito, snažno mamuznuo konja i pojurio dalje.

Beni Dads je pogledao bledo traperovo lice i sa olakšanjem odahnuo. Nije voleo bezrazložna ubijanja, osim u samoodbrani. To su znali i svi njegovi pajtaši.

I sam je poterao konja kako bi sustigao Klinta.

– Kakav je sada plan? – upitao je.

– Videćemo kada stignemo tamo – odgovorio je ovaj smirenije. Onda se za trenutak okrenuo prema kolibi koja je izgleda sićušna kao zrno graška.– Do đavola, čini mi se da je onaj jądnik ostao na smrt preplašen, ha?

– Eh, jedva sam se suzdržao da ne puknem od smeha – odvratio je oprezno Dads.– Nego, što se tiče Reja...

Klint podiže ruku.

– Samo polako, Beni. Imam utisak da je Vajteker šerif koji zna svoj posao. Dvojicu likvidirati, a dvojicu zarobiti, to je ravno pričama o Vajatu Erpu. Imaš li neku ideju?

– Ne znam ni sam. Mislim da treba da požurimo i što pre stignemo u grad.

– U pravi si. Taj šerif ima nerve, ali mu ne preostaje mnogo života, kunem ti se. Nafilovaćemo ga olovom što pre... – rekao je, a onda iznenada zaćutao i zamislio se.

– Imaš pravo – složio se Dads nevoljno. Nije znao zašto, ali odjednom je imao predosećaj da sve neće biti tako lako kao što su zamislili.

Posle nekog vremena oprezno su ušli u glavnu ulicu. Jahali su ćutke dok su njihovi oznojeni konji ostavljali iza sebe male oblake prašine.

Ugledavši ih, prolaznici su zastajali i ćutke ih odmeravali. Klint je bio svestan činjenice da će ga u jednom trenutku prepoznati, jer su se njegove poternice nalazile u svim gradovima Nebraske.

Lice mu je iznenada dobilo tvrd izraz. Glavu je držao pravo tako da je iz senke koju je stvarao obod šešira mogao da vidi obe strane ulice.

Telegrafisata Loveli stajao je na tremu i razgovarao sa Rufusom Tikom. Neprestano je zamerao sebi što onoga dana nije prepoznao Rika Harkveja koji je upao u kancelariju da pošalje poruku. Zato je sada bio mnogo oprezniji.

Čim je ugledao neznance pažljivo ih je odmerio i nije se mnogo dvoumio. Odmah je prepoznao mlađeg Harkveja. Zažmirio je i zgrabio pogrebnika za lakat.

– Pobogu, Kase, šta se dešava? – obrecnuo se Tik.

– On je... To je on... – mucao je Loveli.

– O kome se radi? – upitao je pogrebnik i za tren se okrenuo prema jahačima. Onda je ponovo pogledao svog prijatelja i shvatio da je strah u njegovim očima stvaran.

– Da li... baš si siguran.?

– To je Klint Harkvej!

Iako je želeo da bude tih, strah koji ga je obuzeo dao je njegovom glasu neki metalan prizvuk. Ono što je rekao čuli su na susednom tremu i u momentu se ukočili.

Onda je glas krenuo od usta do usta, poput vetra u prolećnoj oluji.

Klint je čuo taj šapat i video zabezeknuta, iznenađena i uplašena lica. Ipak, ruku je držao blizu drške revolvera za slučaj da neko skupi hrabrost i prepreči mu put.

Međutim, niko u Daltonu nije bio toliko hrabar i to ga je razočaralo. Potajno je želeo obračun, situaciju u kojoj će pokazati svoju moć.

– Kakvo je ovo kukavičije gnezdo? – dobacio je Dadsu, ali dovoljno glasno da ga čuju prolaznici na trotoarima i tremovima.

Dads je samo slegnuo ramenima.

– Baš lepo – izustio je mnogo mirnije i uputio se prema zatvoru. Međutim, odmah je primetio da su vrata zamandaljena, a preko prozora navučeni kapci od dasaka.

Obuzela ga je nejasna strepnja.

– Ovde baš ne bruji od života – primetio je.

Nekoliko trenutaka ćutke su stajali pred zgradom ne znajući šta bi sa sobom.

Onda Končo Foket gurnu Dadsa laktom.

– Ovde nešto nije u redu, Beni – procedio je.

– I meni se čini – odvrati ovaj meškoljeći se u sedlu. Za tren je pomislio da ih, možda, odnekud drže na nišanu. Izvežbanim pokretima osmotrio je okolinu ali nije otkrio nikakv sumnjiv pokret ni na zemlji niti na krovovima.

Klint više nije mogao da izdrži.

Naglo je okrenuo konja i pojurio prema grupi građana ispred dućana Kena Talbota. Iznenađeni, ljudi nisu imali vremena da se raziđu. Osim toga, strah je učinio svoje pa su svi stajali u mestu, kao skamenjeni.

Klint je upro prst baš u trgovca.

– Ti! Hej, ti! Dođi ovamo! – pozvao ga je.

Talbotu su se odsekle noge. I dalje je stajao u mestu ne mogavši da se pokrene. Baš maločas je pričao „kako treba nešto učiniti i što pre oterati bandu iz grada". Sada je pomislio da ga je Harkvej čuo!

– Ko? Jel; ja? – promucao je.

– Ti! – iscerio se Harkvej.

Poslednji put kada se Talbot ovako ponašao bilo je pre mnogo godina, kada ga je kao dečaka otac uhvatio u krađi voća. I sada je reagovao na sličan način: počeo je da beži!

Već sledećeg trena Klintov revolver je bljesnuo na suncu. Posmatračima se učinilo da ga nasumce povlači i ne gleda u cilj. Pa ipak, odmah zatim začuo se trgovčev vrisak: Ken Talbot je pao u prašinu sa olovom u nozi.

Kada da je odjek pucnja utihnuo, Klint je još odlučnije ponovio:

– Rekoh ti da dođeš ovamo, druškane!

Iako mu se u glavi vrtelo od bolova, Talbot je stisnuo zube i privukao ranjenu nogu. Pošto nije mogao da se osloni na nju, pogledom je pozvao svoje sugrađane da pomognu. No, niko mu nije prišao...

Za trenutak je sklopio oči i uzdahnuo. Sada mu je bilo jasno kako se osećao šerif kada je tražio pomoć za put prema Palansu. Pomisli kako bi možda bilo pametnije da je krenuo sa njim i sve ovo izbegao.

Novi hitac zario se uz samu zdravu nogu ošamućenog trgovca.

– Sledeći put nećeš čuti pucanj – zarežao je Klint. – Znaš, oni koji umru obično ne mogu da čuju, ha, ha, ha!

Trgovac se nekako okrenuo na stranu i počeo da puzi. Noga ga je paklenо bolela, ali je stegao zube i lagano napredovao. Samrtni strah nadvladao je sva druga osećanja. Nekoliko puta je zastajao da dođe do daha, a potom nastavljao dalje ostavljajući u prašini krvav trag.

Iznenada se na ulici pojavio pastor Endrjus. Podigao je ruke prema nebu i uzviknuo – Za ime boga, prestanite sa ovim mučenjem! Šta hoćete od njega? Pitajte mene šta vas interesuje!

– Zaveži, pope – obrecnuo se Klint – hoću da mi baš on odgovori!

– Ali ranjen je i nije mu do...

Kolt je zlokobno sevnuo.

– Ne izazivaj sreću, čitaču biblije. Možeš pre vremena da stigneš do tvorca...

Istoga časa neko je uhvatio sveštenika za ruku i povukao ga na trem.

Uprkos bolovima, Talbot je uspeo da se dovuče do razbojnikovog konja.

Klint se nagnuo prema njemu, ne vraćajući kolt u futrolu.

– Dakle, je li moj brat ovde, druškane?

Ranjeni čovek je odmahnuo glavom.

– Nije... Otišao je... – mucao je mučen bolovima.

– Kuda, momčino?

– U Palans...

Klint je obrnuo revolver oko prsta i prezrivo odmerio trgovca.

– Šališ se sa mnom, druškane. Zašto bi otišao u Palans?

Talbot podiže glavu.

– Ne šalim se, Harkveje... Odveo ga je Vajteker... I Amada...

– Kada su otišli? – upitao je.

– Sinoć – odvratio je trgovac a zatim se onesvestio.

Klint pogleda prema zatvoru.

– Končo, priđi sa zadnje strane. Kada on zauzme mesto, uđi na prednja vrata, Beni. Ja ću te pokrivati.

Svi su bez reči izvršili naređenja i za nekoliko minuta obavili zadatak. Odmah zatim obavestili su Klinta da je zgrada potpuno prazna.

– Ni traga od njih – dobacio je Dads.

– Prokletstvo, na to nisam računao – iznenađeno je prokomentarisao Klint.– Ko bi rekao da će jedan šerif uzeti na leđa takav teret, ha?

Zaplašeni ljudi sada su spremno odgovarali na njihova pitanja. Saznao je da se šerif uputio u Palans samo u pratnji Darbija Vejna, gradske ispičuture.

Čuvši sve, to, razbojnik se grohotom nasmejao.

– Izgleda da će svi biti prokleto lako, momci – rekao je i pokazao prema salunu.– Možemo sebi da dozvolimo bar po jedno piće pre nego što krenemo za njima. Neću biti iznenađen ako ih stignemo pre večeri...

Zatim je sjahao i ušao u „Nebrasku" praćen buljukom radoznalaca.

Ugledavši ga, barmen iza šanka vidno je prebledeo. No, on nije obraćao pažnju na to već je nastavio da se zabavlja. Vlasniku je naredio da mu donese najhladnije pivo inače će ga ubiti. Kada je dobio ono što je tražio, okrenuo se oko sebe da potraži novu žrtvu.

Onda je, sasvim u uglu, ugledao čoveka u crnom koji je mirno ređao karte. Bio je sam za stolom, kicoški odeven, sa čašom ispred sebe.

Harkvej je ustao i uputio se prema njemu, dok su Foket i Dads ostali pored šanka. Bez ijedne reči seo je preko puta i laktovima se oslonio na naslon stolice. Međutim, čovek u crnom ga nije ni pogledao. Bilo je to sasvim neočekivano za razbojnik naviknutog da pred njim svi ustuknu ili beže.

Iznerviran zbog takvog odnosa, šakom je poklopio poređane karte, a onda ih jednim potezom zgužvao i odbacio. Tek tada je čovek podigao glavu i bandit se lecnuo: čovekov pogled bio je hladan, bezizražajan, bez straha ili uzbuđenja.

– Ja sam Klint Harkvej – iscerio se.

– To me nimalo ne interesuje – odvratio je Dok ozbiljno.

Harkvej nije znao da li da se smeje ili da ga udari.

– Idemo, Klinte – pozvao ga je Dads, ne želeći da se upetljavaju u nove sukobe. – Moramo da požurimo...

– Ima vremena – odvrati ovaj nervozno odmahnuvši rukom.– Šta si rekao, kicoše? Nisam te dobro čuo!

– Onda operi uši.

Razbojnik se namršti. U trenu je odgurnuo stolicu i uspravio se.

– To će ti biti poslednje reči u životu, uštvo namirisana! Žalim što ćeš uprljati to lepo odelo, ali neka. Barmen može od njega napraviti dobru krpu za brisanje po...

Iznenađen, zastao je na polovini rečenice.

Jer, stranac je ustao i fiksirao ga onim istim pogledom. Sada je to bilo nešto drugačije: preko puta se nije nalazio zaplašeni trgovac ili bilo ko od prepadnutih i zabrinutih građana. Odmah je shvatio da je u pitanju revolveraš. I to onaj rasni, pravi!

Munjevito ga je odmerio i zapazio da kicoš ima vraški dobar opasač sa teškim koltom tipa „linkoln", sa drškom od slonovače!

I prvi put za poslednjih godinu dana Klint Harkvej se u sebi zapitao neće li učiniti ludost ako potegne?

Istina, tamo su stajali Dads i Foket, ali šta ako metak prvo zakači njega? Ili ako ne bude dovoljno brz? Time bi i bratu potpisao smrtnu presudu.

Procenivši sve okolnosti, došao je do zaključka da treba da se povuče. Pod bilo kakvim izgovorom...

Zato se izveštačeno nasmejao.

– Nećeš zameriti što žurim – rekao je trudeći se da mu glas zvuči ljubazno. – Vratiću se. Dotle možeš popiti na moj račun.

– Duguješ mi dva dolara – dobacio je Dok mirno.

– Za piće, ha?

– Ne. Za novi špil.

Klintove oči ljutito sevnuše. U magnovenju se okrenuo; srećom, Foket i Dads su već bili na vratima i nisu ništa čuli. Izvukao je iz džepa metalni novac i spustio ga na sto.

– Iako nisam nameravao da se vratim, učiniću to, druškane – promrmljao je tiho. – Ne znam da li bolje da odeš ili me sačekaš. U svakom slučaju, neće biti dobro.

– Biću ovde – kratko ga je obavestio Holidej.

– Onda pripremi i sahranu – promrmljao je mladi Harkvej i požurio prema izlazu. Uskoro se čuo topot kopita i trojica bandita su u žurbi napustila grad.

Građani, kojima je bilo isuviše dvojica Harkveja za dva dana, posmatrali su jahače sa vidnim olakšanjem.

Odmah posle toga ljudi su, jedan po jedan, počeli lagano da ulaze u „Nebrasku". Jer, glas o Harkvejevom „susretu" sa strancem proširila se ulicom kao požar. Svi su hteli da vide čoveka pred kojim se povukla i zverka kakav je bio Kint Harkvej. Istovremeno, ljude su mučila i mnoga druga pitanja.

Ko je bio taj stranac? Odakle je došao? Zašto? Da li se oni međusobno poznaju? Nije li to neki od legendarnih šerifa ili detektiva poslatih po specijalno, zadatku baš u Dalton? Mogu li sada lakše da dišu?

No, sva pitanja ostala su bez odgovora.

Jer, stranac je mirno ispio svoj brendi i ustao. Izašao je na ulici praćen desetinama radoznalih pogleda. Ispratila ga je apsolutna, gluva tišina.

Tek tada građani su došli k sebi.

Rufis Tik se okrenuo prema Loveliju.

– Slušaj, Kase, tebi je omogućeno da svuda zavučeš nos. Zato te molim da odeš do hotela i pronjuškaš ko je taj čovek!

– Misliš da ću saznati?

– Zašto da ne? Upisan je u knjigu.

Telegrafista je klimnuo glavom i sitno poskakujući izašao napolje.

– Videste li? – upita Tik okrenuvši se prema ostalima. – Čovek je ustao i nije ni trepnuo zbog Harkveja. Kažem vam, bandit nije imao tri čiste da povuče! Jedino s leđa!

– Meni se čini – dobaci konjušar Red Regan – da bismo svi bili mirniji kada bi onaj stranac...

– Šta?

– Kada bi stranac hteo da...

Tik se zablenu u Regana. I u njegovoj glavi se motala slična nisao.

– Da, kad bi hteo – promrmljao je.

– Ali, za koliko?

– Ne liči mi na revolveraša.

– Vredi ga pitati.

– Sakupićemo pristojmu sumu i zamoliti ga da ostane tri dana. Toliko je dovoljno da se završi sve ovo sa braćom Harkvej. Stranac im je dorastao, mogu da se kladim u to!

– Kad tim huljama nije dorastao ni zakon ni konjica, ne verujem da će

stvar rešiti jedan kockar – umešao se Kol Koton.

– Nikad se ne zna – obrecnuo se Tik.– Uostalom, zašto misliš da je kockar?

– Pa... ređao je karte – objasnio je Koton.– Videli ste mu ruke?

– I jesmo i nismo.

– Ja jesam. Poznajem takve duge, fine prste. Imaju ih samo kockari i profesionalni revolveraši.

Ponovo su zaćutali.

– To bi moglo da znači da navlačimo novu nevolju na leđa – zamišljeno će kovač Tolver.– Ako sredi Harkvejeve, može mu pasti na pamet da on zavlada Daltonom. I šta smo onda učinili?

– Moramo rizikovati – dobaci Tik braneći svoj predlog. – Ne liči na bednika koji ubija bez razloga.

– Spoljašnjost može i da prevari.

– Dobro, Tolvere. Kada si tako pametan reci nam šta da činimo?

– Ništa – odvratio je kovač.

– Ništa? Kako to ništa?

– Moramo da čekamo – kazao je kovač ozbiljno.– Možda Harkvejevi neće doći.

– A ako dođu?

– Onda ćemo se sami braniti!

– Bravo, bravo! – ironično je zapljeskao Regan. – Samo mislim da si malo zakasnio, Džejsone! Imao si priliku da se pokažeš kada je šerif sakupljao dobrovoljce.

– Imali ste i vi.

– Dosta, nećemo se prepirati – prekinuo ih je Tik. – Opasnost preti svima, zar ne? Klint Harkvej će se sigurno vratiti da se razračuna sa ovim strancem.

Istoga utenutka u salun je uleteo mršavi telegrafista.

– Zove se Džon Holms! – povikao je još sa vrata.

– Džon Holms? – otpuhnu Regan prezrivo.– Tako može da se zove bilo ko na bilo kom mestu...

– Ima još nešto – zagonetno je dodao Loveli.– On i Vajteker se poznaju – dodao je. – Momak na recepciji video ih je kako sede za stolom i prijateljski razgovaraju.

– Gle? – otelo se pogrebniku. – Šta to može da znači?

– Možda ga je šerif ostavio da pazi na grad? – glasno je razmišljao Regan.

– Možda.... Ali ne liči na anđela čuvara – promrmljao je Tolver. – Stalno je u svojoj sobi i...

– Sobi?!– pljesnuo je šakama Tik, sav ozaren. – Sada mi je nešto palo na pamet!

Svi zaćutaše i radoznalo ga pogledaše. On se nakašlja i važno poče:

– Sećate li se napada na banku, ljudi? Svi ste videli kada je mladi Vajteker dojurio na konju?

– Ne gnjavi! – dobavi Tolver smrknuto. – Znaš dobro da nam je sve to poznato.

– Eh, onda ste sigurno videli kako je onaj Meksilanac uperio revolver na Dika? Baš tada sam primetio, a verovatno i još neko od vas, kako je čovi sa sombrerom oružje izletelo iz šake!

– Pa? Dik je pucao...

– Vraga! Dik nije ni omirisao barut! Metak je došao sa druge strane.

– Kako? Sa koje strane? Ne razumem...

– Sa one! – odvrati Tik trijumfalno, pokazujući prstom na „Palas". Siguran sam da je bio on!

– Moguće – složi se kovač. – Ako je tako, onda šerif treba da mu bude zahvalan. No, to ne znači ni da su prijatelji niti da ga je imenovao za čuvara naših zadnjica!

– Opet ti! – narogušio se Tik.– Zaista mi nije jasno šta u stvari hoćeš, Tolvere?

– Hoću da uzmemo puške u ruke i počistimo Harkvejeve kada se pojave.

– On je lud – dobacio je Regan ljutito.– Odjednom je dobio napad hrabrosti i to baš pošto je Klint napustio grad. Gde si bio da mu to kažeš u oči?

– Sada smo svi junaci – dobacio je Tik prezrivo.

Kovač je slegnuo ramenima i polako napustio salu.

Tišina koja ga je pratila mogla se opipati u vazduhu.

VIII

Samo pola časa kasnije, Dok Holidej je uzjahao svog šarca i uputio se prema zapadnom delu grada. Spazio ga je Kris Loveli i kao bez duše otrčao do hotela. Smirio se tek kada je od momka na recepciji čuo da gospodin Džon Holms nije otkazao sobu i da će se brzo vratiti.

Za to vreme, čovek iz Džordžije jahao je putem kojim je došao u Dalton. Naravno, on se ovoga puta kretao iz Daltona prema Vulridžu.

Naime, ni brendi ni odmor nisu iz njegovog sećanja mogli da izbrišu ona iscerena lica ljudi koji su mu namakli omču na vrat i uzeli četiri hiljade dolara. Zato je krenuo prema Vulridžu, udaljenom svega nekoliko časova jahanja.

Bila je to odluka svojstvena samo njemu, tvrdoglavom, ponosnom i neustrašivom čoveku iz Džordžije.

Krčma „Koral "u Vulridžu bila je sastajalište svakakvih tipova, skitnica i razbojnika. Bio je siguran da su tamo onaj zdepasti koga su oslovljavali sa „Mek" i Klarens, čovek kosih očiju koji je neprestano žvakao duvan. Takvi su radili zajedno i čekali strance kako bi ih u duetu lakše opelješili.

Prošao je nezapažen kroz dugu, suvim blatom izlokanu ulicu i zaustavio se pred „Koralom" koji se od ostalih kuća izdvajao visokim, u crveno ofarbanim krovom. Bez žurbe je sjahao, prebacio uzde preko prazne prečke i popeo se na trem. Odmah zatim njegov „kalifornija" šešir nadvisio je škripava, dvokrilna vratanca na ulazu.

Zastao je na tren i hitro odmerio samo dva zauzeta stola: za jednim su sedeli kauboji prašnjavih odela i uživali u pivu, a za drugim njegovi stari „poznanici": zdepasti bradonja i

čovek kosih očiju. Nedostajo je treći, ali izgledalo je da ova dvojica uživaju igrajući sa dvojicom ljudi smrknutih lica.

Opazili su ga čim je koraknuo.

Karte su zastale u vazduhu, a malopređašnje izraze zadovoljstva zamenilo je zaprepašćenje. Za prevarante je to bio svojevrsni šok. Sve su mogli da očekuju osim povratak svoje žrtve.

Zdepasti se odmah osvrnuo. Međutim, osim partnera do sebe nije mogao da traži pomoć ni od koga. Nešto je došapnuo kosookom koji je počeo da se vrpolji. I dok se Holidej naslonio na šank, on je koraknuo napred, čežnjivo gledajući prema vratima. Ništa ne govoreći, Dok je spustio ruku na opasač i momak je stao kao ukopan.

– Halo, Mek – dobacio je Džordžojanac hladno.– Jesi li načeo moj dobitak?

Zdepasti je žmirnuo.

– Ne razumem – odvratio je i krišom odmerio mladića koji je nepomično stajao između stola i vrata.

Barmen je pokušao da se okrene.

– Gledaj napred! – upozorio ga je Dok. – Tvoje je da mi natočiš brendi i kažeš gde je šerif ovog lopovskog gnezda?

– Šerif? – ponovio je barmen uplašeno. – On... obično peca.

– Peca?

– Da. Voli pecanje.

– Verujem. On peca ribe, a Mek i kompanija pecaju žrtve.

Kosooki mladić je bacao pogled prema Meku i činilo se da mu daje neke znake. Holidej se pravio da to ne primećuje.

– Dakle, želim mojih četiri hiljade dolara – kazao je. – Onaj konopac ću da zaboravim. Nisam zlopamtilo.

– Nemam četiri hiljade – procedio je zdepasti.

– Odlično. Onda ćeš mi dodati još jednu, a to je ukupno pet.

– Šta? Vi ste poludeli!

– Još nisam. Ali hoću, posle deset sekundi – dodao je i prekrstio ruke.

U krčmi je vladao tajac.

Dvojica Mekovih partnera iskoristila su priliku i hitro šmugnula od stola tako da je sada bio sam. Pogledao je mladića i iskrivio usta u nešto što bi trebalo da bude osmeh. Odugovlačio je obračun, iako je bio svestan da je neizbežan. Trebalo je samo dobiti u vremenu.

– Čujte – iskezio se izveštačeno – ono sa konopcem bila je samo šala... Neslana šali, ali eto... Četiri hiljade dolara je velika sima. Bogatstvo. A mi nismo profesionalni kockari.

– Nego ubice?

– Taman posla! Na šta vam mi ličimo, gospodine? U Vulridžu je dosadno pa nam morate oprostiti ako ponekad podivljamo.

– Opraštam vam „nestašluk"– dobacio je Holidej ledeno – ali ne i četiri hiljade dolara.

– Možemo da se nagodimo...

– Moje strpljenje je isteklo. Dakle?

– Ako dozvolite, moj prijatelj Klarens će otići da donese ostalo. Ovde ima jedva dve stotine...

– A Klarens će dovesti još koju hulju kao pomoć? I konopac?

Barmen je uplašeno zatvorio oči očekujući kanonadu pucnjeva i lomljavu nameštaja. A otvorio ih je baš u času kada su Mek i Klarens povukli revolvere kao po komandi. Verovatno se se uzdali u položaj koji su zauzimali. Bez obzira kakav strelac je prokleti stranac, neće moći u isti mah da puca na dve različite strane. Tako su lupeži razmišljali.

Izgledalo je kao da ih Džordžijanac ne primećuje.

Vulridž će o tome kasnije pričati, a sticajem okolnosti i zatečeni kauboji za drugim stolom.

Klarens i Mek, lokalne siledžije i varalice, imali su koltove u šakama. Na licima im se video izraz trijumfa, a u očima želja da unište i smrve protivnika.

Onda su se, neobjašnjivo za sve osim za Džordžijanca, s boka zadimili klobuci barutnog dima i pucnji su protresli uzavrelu, trošnu tavanicu krčme.

Kosookog Klarensa je udarac metka bacio na suprotni zid pa je izgubio tlo pod nogama.

Što se tiče zdepastog Meka on se, kao gromom pogođen, strmoglavio sa stolice zbunjeno trepćući.

Posle toga zavladala je tišina.

Zabezeknuti barmen nije verovao očima: revolver iz koga su suknuli ovi đavolski hici odjednom je bio u futroli! I što je najčudnije, meci nisu nikoga usmrtili. Lupeži si glasno jaukali, pogođeni u rame i nadlakticu.

– Dakle? – odjeknuo je Dokov metalni glas. – Šta sada?

Zdepasti se lagano pridigao i zdravom rukom izvukao iz džepa gomilu novčanica i spustio na sto pored sebe.

– Evo... – promucao je krivećи usta – tu ima preko pet hiljada dolara... Uzmite sve.

– Uzimam samo svoje – odvratio je čovek iz Džordžije, odbrojao tačan iznos novca i stavio ga u džep.

Kada je stigao do izlaznih vrata za trenutak se okrenuo.

– Ako pomislite na još jedno vešanje, odmah odustanite! – dobacio je i energičnim korakom gurnuo škripava leptir vrata.

I otišao je.

Prošlo je nekoliko minuta pre nego što se barmen usudio da preko vratnica izviri na ulicu.

Tamo nije bilo nikoga.

– Pakao... – promrmljao je i obrisao dlanom čelo. – Da li je ovo bio čovek ili duh?

Niko mu nije odgovorio.

Banditi su ćutali zabavljeni svojim ranama dok su kauboji za drugim stolom još uvek zurili u vrata.

* * *

Put od Daltona do Palansa bio je dug i veoma retko korišćen. U stvari,

to je pre bila staza za konje koja je vijugala kroz divlji i nenaseljen predeo. Drugi, širi put koji je povezivao ova dva grada bio je, na žalost, duži za čitavih šezdeset milja.

Pre nego što je postao šerif Vajteker je tuda prolazio mnogo češće tako da je dobro znao šta ga čeka. Naime, bilo mi je jasno da putovanje sa dva prevejana razbojnika neće biti ni lako ni brzo. Oni će na svaki način pokušati da odugovlače i da mu zagorčavaju život.

Pošto je i Rej Harkvej znao za ovaj put, u sebi je procenjivao vreme mogućeg dolaska u Palans. Priznao je sam sebi da sa svakom pređenom miljom situacija za njega i Amada postaje sve teža.

Njegovo je bilo da pokuša, siguran da ga Vajteker neće likvidirati pre Palansa. No, pad s konja koji je iscenirao nije bio uspešan, a koškanje sa Darbijem Vejnom umalo je platio glavom.

Na jednom odmorištu ljutito je prebacio Meksikancu.

– Vreme je da i tebi nešto padne na pamet... Ili više voliš da visiš u Palansu?

Amado ga mirno odmeri.

– Jednom mora pogrešiti – rekao je kratko.

– A ako ne pogreši?

– Pre ili kasnije moraće da sklopi oči.

– Nadajmo se. Uostalom, pretpostavljam da će Klint krenuti za nama.

Amadovo lice još uvek je bilo bezizražajno.

– Siguran si da će to učiniti?

– Pa sam je predložio da se vidimo. Ako stigne na vreme i sazna šta se desilo, odmah će preduzeti sve što treba. Hm... jeste da smo ranije bili u sukobu ali... siguran sam da me sada neće ostaviti na cedilu.

– Verovatno si u pravu – složi se Meksikanac neuverljivo.

Vajteker je kroz poluspuštene trepavice posmatrao njihovo šaputanje. Pretpostavljao je o čemu pričaju jer mu je Rej još pri polasku pripretio svojim bratom. On lično je sumnjao da će Klint Harkvej krenuti njihovim tragom. Pa i ako se to desi, prednost koju su ostvarili bila je prilična...

Uskoro su krenuli dalje: šerif je bio na čelu male kolone, a Vejn sa oružjem u rukama na njenom začelju. Dan je bio vreo, a užarena kugla sunca pekla je poput usijanog željeza. Sati su prolazili lagano, dugi i monotoni. Jahači su podnosili teške uslove puta na različite načine: Harkveju se mutilo pred očima, Vejna je izdavala snaga dok je Meksikanac i dalje jahao pravo kao sveća trudeći se da niko ne primeti kako gori.

Šerif Vajteker je bio najsvežiji među njima i prosto ih „vukao" napred, prema predvečerju koje se ukazivalo sa zapada.

Jedva su dočekali zalazak sunca i odmah potražili odmorište. Počeo je da duva svež povetarac koji je oterao

vrelinu pa su živnuili i ljudi i životinje.

Vajteker je seo na uzvišicu iznad zarobljenika i zapalio cigaretu. Pretpostavio je da su prevalili oko trideset milja i u mislima „prelazio " put koji im je preostao. Bilo je dobro što nailazi lakši predeo.

Odjednom se trgao! Osetio je kako ga nešto steže u grlu i čvrsto zagrizao usnu. Još nekoliko trenutaka zurio je u daljinu.

Da, tačno. Ugledao je jahača! Jednog, a tren kasnije još jednog. Kada je opazio obrise trećeg hitro je ustao.

Izgleda da je Rej bio u pravu. Njegov brat Klint dolazio je da ga oslobodi.

A to nikako nije valjalo. Baš nikako, pomisli Vajteker i uzdahnu.

Iskusni Harkvej primetio je promenu na šerifovom licu. Zatim je malo istegao vrat i sav ozaren poskočio. Znao je o kome se radi pa je, pre nego što je bilo ko mogao da ga spreči, zaurlao je iz sve snage:

– Klinteee! Ovamooo!

Šerif mu pritrči i tresnu ga koltom po glavi. Istoga časa bandit se bez reči skljoka na zemlju.

Međutim, jahači u daljini čuli su njegov poziv. Odmah su se zaustavili i Vajteker je mogao da nasluti kako okreću konja na ovu stranu.

Banit se brzo osvestio. No, nije bio ljut.

– Ovo ti neće pomoći, šerife – dobacio je smešeći se.

Vajteker ga besno odmeri.

– Budi srećan da nisam pucao.

– Srećan?! Naravno da sam srećan – cerio se bandit. – Moj brat dolazi da me oslobodi! Šta kažeš na to, Vajtekeru?

Čuvar zakona je krajičkom oka posmatrao jahače u daljini. Video je kako stoje i dogovaraju se, a zatim kreću. No, nije hteo da pokaže da ga je to uznemirilo.

– Sreća je varljiva, Harkveje – kazao je kratko.

– Možeš još neko vreme da se zavaravaš, prijatelju – cinički je dobacio bandit. – Sada je pitanje sata kada ću skinuti ove lisice i onda preuzeti brigu o tebi, prokleto policijsko pseto!

Elmer Vajteker je ostao miran. Umesto žurbe i nedoumice, šerif iz Daltona se prihvatio duvana i počeo mirno da zavija cigaretu. Za to vreme, Harkvej je još uvek gunđao:

– Ti nemaš više nikakve šanse, njuškalo! Klint i njegova dva momka srediće te pre nego što se okreneš! Završio si svoje, kunem se!

– Ali, ja imam jedno jako oružje protiv tog bandita – dobacio je Vajteker između dimova.

– Koje? – upita bandit radoznalo.

– Tebe!

Harkvej se namršti.

– Kako to misliš? Ne, ne bi se usudio. Ti si ipak šerif i...

– Kao da to sada ima veze. Pa valjda mi je važnija sopstvena koža! Dakle, nemam nameru da se nadmećem sa tvojim bratom, Reje. U pitanju je neravnopravan odnois snaga, shvataš

li? Zato ću cev svog kolta umesto u njih, uperiti u tvoju glavu.

– Ti samo pretiš! Ne možeš...

– Mogu! – prekide ga šerif hladno.

– Ubiću te kao psa.

– Ako to učiniš – rekao je razbojnik tmurno – Klint će te iseći na komade.

– Zaista? Misliš da bi bilo bolje da se predam. Ne, to...

– Elmere – prekinuo ga je zabrinuti glas Derbi Vejna. – Oni dolaze!

– Žure li?

– Ne.

– Znao sam. Onda da krenemo

– Kako ne žure? – upita Rej drhtavim glasom. – Prokleta mlada budala, šta li umišlja? I kuda ćemo sada, šerife? Ne vredi ti da bežimo, zaista ne vredi.

Vajteker se ispravi.

– Ja sam pošao u Palans i nikakvi razbojnički pacovi neće me skrenuti sa puta. Mrdnite! Hajde, polazimo! – dobacio je i požurio na čelo kolone.

Prešli su čitavih pet milja pre nego što je predeo oko njih počeo da biva strm, a noć oko njih đavolski tamna. Došlo je vreme da se odmore...

Vajteker se osvrnuo oko sebe i brzo doneo odluku: našao je mesto stotinak jardi od glavne staze, zaklonjeno sa svih strana.

U najvećoj tišini su sklonuili konje, pojeli po komad suvog mesa i to zalili vodom. Posle je šerif ćaskao sa Darbijem koji mu je pričao svoje ratne doživljaje, a kasnije je skitnica pokušao da ga ubedi da je sposoban da stražari.

Naravno, Vajteker nije mogao da se pouzda u pijanca pa je sam preuzeo stražarenje.

Bila je to vraški duga noć.

Razmišljao je o svemu, zadovoljan što mu je porodica dobro i van bilo kakve opasnosti. Pred ponoć je osetio da mu kapci postaju teški kao olovo. Pogledao je Vejna i zarobljenike koji su glasno hrkali i uzdahnuo. Nešto kasnije, činilo mu se da tišina nije apsolutna i da se povremeno čuju neodređeni šumovi. Verovatno noćni insekti i životinjice, zaključio je i protrljao oči.

U praskozorje mu se učinilo da čuje topot konja. No, to je pripisao priviđenjima zbog umora i nespavanja. Maramicom je obrisao čelo, s nestrpljenjem očekujući da se na istoku zabeli zora.

Banditi su se probudili u praskozorje. Meksikanac je zlobno odmerio šerifa, začuđen što se na Vajtekerovom licu ne vide znaci noćnog umora. Naravno, iskusni šerif znao je da će se posledice noćnog bdenja osetiti kasnije, naročito kada sve obuzme popodnevna žega. Zbog toga je insistirao da se što pre krene kako bi po hladovini prešli što veći komad puta.

Ćutljiva kolona napredovala je istim tempom ostavljajući iza sebe milju za miljom. Rej Harkvej je natmureno zurio pred sebe dok je Meksikanac svaki čas osvrtao.

No, sve oko njih bilo je mirno.

Klimt Harkvej kao da je propao u zemlju.

Da bi se uverio u to, šerif se s vremena na vreme peo na okolna uzvišenja i osmatrao okolinu. Ali nigde nije primetio ništa sumnjivo.

Prošlo je još neko vreme i taj mir počeo je da ga brine.

Iako su nastavili put. Samo što je on sada izvukao pušku i stavio je preko jabuke sedla.

Rej Harkvej je osetio šerifovu zabrinutost i podmuklo se iscerio.

– Ipak moj brat nije budala, zar ne? I ti pretpostavljaš da nešto smera, zvezdonošče?

Vajteker se pravio da ga ne čuje. Morao je da bude pažljiv i ne dozvoli da mu bandit odvuče pažnju.

Najzad su naišli na prvi potok koji je proticao nešto niže od puta. Sa jedne strane obala je bila obrasla gustim žbunjem.

Vajteker je skinuo čuturice sa sedla, a Darbi ostao da pripazi na razbojnike.

Voda je bila hladna i bistra. Šerif je sa olakšanjem udahnuo svežinu koja se širila iznad površine, a zatim skinuo šešir, nakvasio lice i kosu osetivši da mu je mnogo lakše. Zatim je zaronio glavu u vodu i povukao nekoliko dobrih gutljaja.

U tom je iznad sebe začuo veseo smeh.

Za trenutak se sledio; nije verovao svojim ušima. Nekoliko časaka je nepokretno klečao, zureći u vodu na čijoj se površini ukazao odraz nečijeg lika.

Lagano je podigao glavu i okrenuo se.

Prepoznao je Klinta Harkveja!

Mladuć je držao otkočen revolver u ruci i zadovoljno se smešio.

– Halo, Vajtekere – obratio mu se. – Iznenađen si?

IX

Čuvar zakona se još uvek nije micao.

– Misliš da ležiš tu ceo dan, šerife? – dobacio je Harkvej podrugljivo.

– Ne – odvratio je Vajteker, a onda šakama zahvatio vodu iz potoka i naglo je pljusnuo uvis.

Iznenađen, bandit nije stigao da reaguje. Poliven, zateturao se unazad i mahinalno podigao ruku kako bi obrisao oči.

Za to vreme šerif je poskočio i već u skedećem trenu strmoglavio se u žbunje vadeći kolt.

Bandit je zagazio u vodu i počeo besomučno da puca prema žbunju. No, bilo je kasno jer se spretni Vajteker već snašao; ispalio je nasumce jedan hitac, a onda potrčao prema mestu gde je ostavio Darbija sa zarobljenicima.

– Uhvatite ga! – urlao je Klint.

Spretni šerif uspeo je da se uspuže do samog puta. Pokušao je da se okrene i puca, ali nije uspeo u tome. Pred njim je iznenada iskrsao Beni Dads i ščepao ga snažnim rukama. U

tom trenu Vajteker je krajičkom oka spazio Darbija na zemlji i nesvesno odahnuo videvši da se njegov pomoćnik pokrenuo. Znači, nisu ga ubili, pomisli, pokušavajući da se oslobodi neugodnog Dadsovog „zagrljaja". No, u drugom pokušaju je uspeo da se izvije i kolenom udari bandita u prepone.

Dads je jeknuo i povio se. To je iskoristio šerif pokušavajući da se pridigne ali pred njim je već bio Foket u nameri da pomogne svom pajtašu i neutrališe Vajtekera. Ali, daltonski šerif nije odustajao: brzinom mačke dočekao se na leđa i ispružio noge. Čizmama je „dobro" zakačio Foketa i prebacio ga preko sebe, čak do Reja Harkveja.

Vezani bandit se sagnuo da podigne Foketov kolt, a ovaj je ponovo jurnuo na Vajtekera. Izdržljiv i iskusan u ovakvim borbama, šerif ga je dočekao udarcem pesnice u zube.

Ošamućen, Foket je ponovo pao na Reja koji je ispustio revolver.

Sada su se sva trojica bacila na oružje. Šerif je bio najspretniji, zgrabio je kolt i drškom onesposobio Foketa. Razbojnik je jeknuo od bola ali se nije predavao.

U tom času Vajteker je spazio Dadsa koji je upravio kolt prema njemu.

Oba revolvera prasnula su istovremeno. Dadsov metak odleteo je visoko u vazduh dok je čuvar zakona bio savršeno precizan; pogođen u čelo, krupni razbojnik se stropoštao bez glasa.

Šerif se hitro okrenuo prema ostalima.

Amado je beć imao revolver: zapucao je u šerifa više da zaštiti samog sebe nego da ga pogodi.

U tom trenutku pridružio im se i Klint Harkvej: povukao je oroz sa divljim sjajem u očima i tren kasnije, Elmer Vajteker je osetio bol u mišiću. Drugi hitac okrznuo ga je po čelu i on je pao na zemlju.

Nije dugo ležao, možda nepun minut. Pritom je lagano pogledao oko sebe: Darbi Vejn je još uvek ležao na istom mestu, a malo dalje nalazio se nepomični Beni Dads sa licem zarivenim u zemlju.

Zadihan i ljut, nedaleko od njega stajao je Rej Harkvej uz koga je bio Amado držeći u ruci kolt uperen u šerifovu glavu.

– Ne! – povikao je Klint. – Ako ga ubiješ, ubiću ja tebe! – dobacio je.

– Zašto? – usprotivio se Rej. – Zadao nam je toliko muka...

– Baš zato – prekinuo ga je Klint sa tugom odmerivši mrtvog Dadsa.

– Metak bi mu doneo laku smrt.

Amadao se okrutno nasmejao i klimnuvši glavom, vratio revolver za pojas.

– Tvoj brat je u pravu – obratio se Reju. – Čovek kao što je ovaj značkaroš treba da oseti samrtni strah pre nego što odapne.

– Da, tako je najbolje – složio se ovaj.

Nekoliko minuta kasnije lisice su bile otključane, a Klint je sa ponosom

pričao bratu kako ih je, kao izvanredan tragač, Končo Foket poveo napred i izabrao najpovoljnije mesto za zasedu.

– Odlično, Klinte – dobaci Rej sa zadovoljstvom. – Dobro ste to izveli! Hm, proći pored nas i sačekati najpovoljniji trenutak! Zaista mudro! Šta sada kažeš za mog brata, Amado? – dodao je ponosno obraćajući se Meksikancu.

Ovaj je i protiv svoje volje morao da prizna da Klint zna svoj posao. Zverski žmirkajući očima, prišao je šerifu.

– Za njega može i nož – progunđao je. – Samo...

– Neka iskopa raku za Dadsa! – dobaci Klint s gorčinom u glasu. – I ona stara ispičutura.

Videći da se Meksikanac mršti, Rej dodade – A ti pazi na njih, Amado. Ako nešto pokušaju samo pucaj!

Meksikančeve oči sevnuše.– Kako ti kažeš, Reje – odvratio je. – A ti na posao, zvezdonošču. Kopanje! I zovi onog starog da ti pomogne!

Posle pola sata Beni Dads je bio sahranjen, banditi zadovoljni a Vajteker i Vejn umorni i puni strepnje.

.– Hej, imam odličnu ideju za ovog nadobudnog šerifa! – dobaci Klint.

– Koju? – upita Rej mrzovoljno.

Mladićeve oči sijale su od uzbuđenja.

– Predlažem da ga vratimo u Dalton i obesimo pred licem celog grada! Neka se i oni malo zabavljaju. A posle toga... nema države koja neće saznati za to što smo učinili! – dodao je oduševljeno i pljesnuo brata po ramenu.

– Bićemo čuveni, Reje! Ovo je luđe nego pljačka banke! Kada se pročuje, niko vam više neće stati na put!

Rej ćutke klimnu glavom.

Zamisao je zaista bila vraški dobra. Šteta što se on toga nije dosetio.

X

Daltonu je bilo suđeno da još neko vreme provede u senci braće Harkvej.

Njihov dolazak sa ranjenim i svezanim šerifom delovao je kao ledena ruka čiji prsti stežu grlo i zaustavljaju dah.

Elmer je zatvoren u u ćeliju sopstvenog zatvora, a braća Harkvej objavila su da ća sutra biti obešen šerif Vajteker i da svi građani mogu prisustvovati tom činu.

Klint je stolaru Tačeru naredio da do sutra napravi vešala na glavnom gradskom trgu. Pošto su uradili ono što su želeli, svratili su i „Nebrasku" da operu grlo. Popili su po dva pića i malo se opustilu, na „veliku radost" barmena koji se, ugledavši ih, strašno uplašio da će napraviti gužvu i polomiti mu namaštaj.

Za to vreme,Vajteker je sedeo u ćeliji bez nade u spas. Tešila ga je misao što će se sve brzo okončati i što njegov sin i supruga neće znati ništa o tome. Možda je tako i bolje, pomislio je. U suprotnom bi Dik seo

na konja, dojurio ovamo i pokušao da ga oslobodi....

Uzdahnuo je. Šta je moglo da se desi pa da izbegne vešala?

Ništa!

Grad mu nije mogao pomoći. Ljudi su bili suviše usplašeni i zabrinuti za svoju kožu.

Osećao se napuštenim.

Iako je grad delovao pusto, u kovačnici Džejsoma Tolvera okupila se nekolicina ljudi. Kovač je stiskao svoje ogromne pesnice i posmatrao lica oko sebe.

– Sve je krenulo naopačke – kazao je. – Ali mogli smo tako nešto i očekivati jer smo sve svalili na šerivofa leđa. Šta sada? Da smo bili složni, banditi ne bi uspeli da uhvate Elmera i dovedu ga ovamo. A sada hoće da ga obese pred našim očima... Ne, imam osećaj kao da će i meni namaći omču...

– Šta da radimo? – upitao je neko ali odgovora nije bilo.

– Dođavola! – opsovao je major Konroj. – Posle svega ovoga nijedan predstavnik zakona neće hteti da dođe u ovaj grad. Bićemo prokaženi. Kada gužva prođe biće zaista strašno. Mislim...

– Sve je to lepo, majore – prekinuo ga je kovač – ali to sada nimalo ne pomaže Vajtekeru.

Ponovo ćutanje.

Rufus Tik je malo razgrnuo debelu zavesu na prozoru i osmotrio ulicu.

Tamo su se sve jasnije ocrtavala vešala namenjena Elmeru Vajtekeru.

* * *

– Ko bi to mogao biti? – upita se Liz Vajteker stavljajući dlan na čelo.

Njen sin Dik, nag do pojasa, vilama je podizao seno na gornji sprat štale. I on je zastao i napregnuo pogled.

– Elmer sigurno nije – kazala je žena i uzdahnula.

– Nije – složio se mladić od koga je majka iznudila obećanje da neće ići nigde sve dok ne dobiju vesti id oca.

Liz je samo želela da sin bude uz nju. Mučile su je razne strepnje i Dikovo prisustvo bilo je pravi melem.

Što se mladića tiče, on je bio ljut na građane Daltona što nisu pomogli njegovom ocu. Sada je uveravao sebe da ga se ne tiče i ako Daltin ode u pakao!

Na farmi je radio od „jutra do sutra" pokušavajući da nađe utehu u fizičkom posli i ne misli na opasan poduhvat koji je otac preuzeo.

Bilo je kasno popodne i uzdužene senke pretile su da se sastanu sa horizontom.

Dik Vajteker je odložio vile i stavio opasač. Od revolvera se nije odvajao ni za trenutak... Brzo se umio pod pumpom i navukao košulju.

Pogledao je prema horizontu i sada malo jasnije video obrise jahača koji se približavao. Pre toga mu je Lin Kentok koji se nalazio visoko na ambaru dao znak da iza jahača koji je žurio prema ranču nema više nijednog oblaka prašine.

– Da se nije Elmeru... – započe njegova majka tiho i sa brigom.

On je čvrsto zagrli.

– Ne znam o čemu se radi ali mislim da bi bilo najbolje da uđeš unutra i skuvaš nam kafu, mama. Hoćeš li? – dodao je molećivo.

Liz Vajteker nije mogla da odbije svog jedinca.

– Naravno, sine – kazala je i krenula prema kući.

Dik je krenuo napred.

Svakome se mogao nadati, ali telegrafisti Kasu Loveliju sigurno ne. Videvši kako jahač žuri osetio je da ga obuzima neka neprijatna slutnja.

– Polako, čika Kase– kazao je prihvatajući uzde oznojenog vranca.

– Majka kuva kafu, a imamo i dobrog piva. Samo se smirite.

Loveli je mimikom odbio poziv da uđe u kuću. Samo je pokazao da mu treba vazduha i vremena da se smiri.

– Da... tamo su svi – promucao je i pokazao prema gradu iza sebe.

– Zatim se sručio na obližnji panj i duboko uzdahnuo.

– Mislio sam na braću Harkvej... – dobacio je bojažljivo. – Znaš, Dik, Elmer nije uspeo. Uhvatili su ga i doveli u grad.

Dikovo lice bilo je bledo kao kreč.

– I?

– Kazao sam ti... Došla su braća sa još dvojicom lupeža. Elmera su smestili u zatvor, nas maltretirali i pucali po kućama. Tačeru su naredili da... da podigne vešala.

Mladić se namršti.

– Vešala? Za koga?

– Znaš... ti banditi. Svima su razglasili da... Oh, ti tipovi su ludi, Dik. Zamisli, hoće da obese jednog šerifa?!

– Oca?? – zgranu se mladić. – Da li si siguran?

Sada se Dik ljutnu.

– A ljudi? Mirno će gledati kako im vešaju šerifa? Ako su oni kukavice ja sigurno....

– Šta možeš da učiniš, Dik? Kako se suprotstaviti tim ubicama? Zar želiš majci da slomiš srce.

– Naravno da ne. Uostalom, ne mora znati.

– Ne mora? Oh, dragi moj, majke uvek sve znaju. Ili osećaju. Njih ne možeš da obmaneš.

– Onda ću joj reći. Poveščću i svoje momke...

– Ali oni nisu revolveraši. Treba sačekati i videti šta će se ljudi u gradu dogovoriti. Jer, nije u pitanju samo šerif već i ceo grad.

Dik odmahnu rukom.

– Video sama ja te dogovore kada je trebalo sprovesti ubice u Palans.

– Dobro, ali... Sada je možda drugačije – pokuša Loveli.

– Nije drugačije – mirno odvrati Dik. – Sada je još gore pošto šerif ne može da se brani. Uostalom, hvala vam, čika Kase. Vratite se i nikom ne govorite da ste bili ovde. Doviđenja!

Zbunjeni telegrafista je hteo još nešto da kaže ali mladić se već udaljavao. Kentoku je doviknuo da stražari i sa svoje osmatračnice na ambaru ne pušta nikoga na ranč. Ostali rad-

nicu su dobili kratak odmor i rečeno im je da do večeri svi budu na okupu i blizu oružja...

Ljudi su poslušali bez suvišnih pitanja, osećajući da je stvar ozbiljna. Uostalom, porodica Vajteker je bila popularna u dolini i svi su voleli da rade za šerifa koji je u kraju izrastao u legendu.

Dik se uskoro spremio i krenuo put grada. Nije znao šta da preduzme ali to ga nije zaustavilo. Nadao se da će mu na putu do grada već nešto pasti na pamet. Ali bio je zabrinut. Pomisao da je otac u velikoj opasnosti i da se sve može završiti loše strahovito ga je bolela.

Iz misli ga je prenuo pucanj koji mu je „oduvao" šešir i, uplašen i iznenađen, konj se propeo i zbacio ga iz sedla. Iako ošamućen i zbunjen, uspeo je da se domogne kolta. No, kada ga je izvukao, novi hitac mu je izbio oružje iz ruke.

Sedeo je tako nekoliko trenutaka i razmišljao. Bio je sam, razoružan, nadmudren i zaustavljen. Što je najgore, strelac se nije pojavljivao.

Uzdahnuo je; sledeći metak mogao bi da mu smrska lobanju,

Ali taj još nije dolazio.

Posle nekoliko trenutaka zašuštalo je granje i na putu se pojavio jedan jahač. Nosio je tamno idelo, kao sneg belu košulju, na glavi mu je crni „kalifornija" šešir, a preko bedara širok opasač sa teškim koltom. Lice mu je bilo bledo, mirno i nekako... hladno. Ali nije bilo razbojničko.

Dik Vajteker je uzalud pokušao da se seti; ne, ovoga čoveka nije sretao u gradu. Ili jeste? Uostalom, zašto bi se time mučio? Odgovor se nalazi preko puta...

Bilo je očigledno da je stranac pucao, ali bez namere da ga ustreli.

– Ko ste vi? – izletelo mu je.

Čovek je dojahao do njega i pažljivo ga osmotrio.

– Ti si šerifov sin?– upitao je hladno.

– Jesam. A vi? Da niste Harkvejev sluga?

– Pitanje nije loše – odvratio je čovek u tamnom, izvadio zlatnu tabakeru i lagano zapalio cigaru. – Sa zadovoljstvom je odbio prvi dim i rekao – Pretpostavi da jesam. I onda? Evo, naređeno mi je da sačekam šerifovog sina i da ga ubijem. Čekam negde u zasedi, on dolazi. Lak posao, zar ne?

Mladić poče da se preznojava.

– Ne verujem da ste promašili namerno.

– I nisam. Ali da sam sluga, ti bi bio mrtav.

– Ko ste vi? – upita mladić uznemireno. – I šta hoćete od mene?

– Da se vratite natrag!

– Vi ste poludeli! Moj otac je u rukama onih bandita, zatvoren, ranjen.... a vi mi predlažete da se vratim?

– Naravmo. Zato što mu ne možete pomoći.

– Ja ću pokušati.

– Lepo od tebe, momče, ali u pitanju je zadatak kome nisi dorastao. Prepusti to drugima.

– A kome to? Onom kukavičkom gradu? Rufusu? Tolveru? Loveliju? Recite mi samo! Kome?

– Meni.

Dik se trgao.

– Vama? A zašto bi vi rizikovali kožu za jednog šerifa? Šta ste vi njemu?

– Nisam raspoložen za propovedi, sinko.

Mladić je bio zbunjen. Da li su otac i ovaj čovek neki prijatelji. I šta se ovo događa? Sada je trebalo da bude pametan i postupi onako kako je najbolje za oca. Zato je rekao – Da pođemo zajedno, mister?

– Ne, rekao sam –

– Znate, ja nisam balavac i...

– Znam – prekinuo ga je stranac.

– No, šerifu je stalo da mu sin ostane živ. I meni, naravno.

– Zašto vama?

– To je moja stvar, momče. Tvoje je da se vratiš. Ako me ne poslušaš, skinuće te čim se pojaviš.

– Sačekaću mrak.

– Oni su u mraku kao mačke, bolji su od tebe.

– Ja...

– Još jednom ti kažem da budeš pametan. Jasno mi je da si zabrinut za oca, ali realnost je nešto sasvim drugo. Moraš je prihvatiti.

– Ali otac...

– Ostaće živ, ne brini. To ti garantujem. Evo, posle sedam sati možeš doći u grad i sve će biti u redu.

Mladić obrisa oznojeno čelo.

– Dobro... Samo, ko mi garantuje. Ne poznajem vas, ne znam kako se zovete...

–... Dok Holidej – dobaci Džordžijanac mirno.

Mladić razrogači oči.

Dok Holidej?!!

To je bilo suviše ludo. Uostalom, zašto bi jedan legendarni revolveraš i kockar rizikovao život da bi pomogao njegovom ocu? Šta ih je to vezivalo? Šta duguju jedan drugom?

Bio je istinsku zaprepašćen, ali i uveren da više neće izvući ni reč od čuvenog Džordžijanca.

– Dobro, čekaću do sedam – kazao je najzad.

– U redu – odvratio je Dok i nastavio put.

– Mladić je ćutke gledao za njim.

XI

Dok su Končo Foket i Amado paradirali gradom i povremeno pucali iz čista mira, braća Harkvej su ispijala viski uživajući u zajedničkom susretu posle toliko godina. Pričali su o svemu što se desilo i nazdravljali.

U jednom trenutku Klint je odgurnuo čašu.

– Mislim da je dosta. Noćas bi trebalo da ostanemo trezni, zar ne? Pored toga, drago mi je da ceniš ovo što smo uradili. Bilo je u zadnji čas, zar ne?

Rej ga ozbiljno odmeri.

– Pa, moglo bi se tako reći. No, ubeđen sam da bi se i sami nekako izvukli.

Klintovo lice odavalo je nevericu.

– Hajde, Reje, rekli smo da ćemo biti iskreni! I sam si svestan da je Vajteker pravi vuk i da bi vas odveo do Palansa da se mi nismo umešali. Zar se bojiš da kažeš da mi duguješ slobodu?

Stariji brat odgurnu čašu.

– Ja? Nemoj da preteruješ, mali. Uvek si voleo da se hvališ i preuveličavaš stvari! Nikada nisi umeo...

Klintovo lice bilo je izobličeno od besa.

– Ah, veliki Rej Harkvej uvek hoće da je najbolji! – dobacio je podsmešljivo. – Čuj, ja nisam više onaj dečak koga si mučio i kinjio u detinjstvu. Sada smo ravnopravni, Reje. I prestani da se hvališeš!

– Puno sebi dozvoljavaš, mali! Nemoj da te...

Klint nije dočekao da završi, već ga je odalamio pesnicom po licu. Iznenađen, stariji brat ga je zgrabio i gurnuo tako da su obojica pala na pod. Srušili su nekoliko stolica, nastavili da se valjaju, grebu i udaraju.

Tako su ih zatekli Amado i Foket.

Meksikanac ih je prezrivo odmerio, pazeći da ga neka zalutala pesnica ne pogodi u lice. Opomenuo ih je nekoliko puta ali pošto nisu prestajali, morao je da se umeša i pokuša da ih razdvoji.

– Prekinite, budale! – zaurlao je psujući.

Icrpljena tučom, braća su zastala i obazrela se oko sebe. Amado je poravnao rukave kaputa i dobacio – Lepo, gringosi. Ceo grad će pričati kako su se dohvatile dve budale i...

Nije završio rečenicu jer ga je pogodila Klintova pesnica i složila na pod. Razjaren, Meksikanac je skočio i mašio se kolta, ali je Rej već držao svoj – uperen u njega.

– Ne mešaj se, Eskobare! – zapretio mu je. – Jeste da je Klint bitanga, ali je moj brat. Ako neko treba da ga ubije, to svakako nećeš biti ti, jasno?

Amado je progunđao nešto nerazumljivo i okrenuo se. Foket je za to vreme podigao četiri stolice i sva četvorica, pomalo nesvesno, sedoše za isti sto.

– Ne možemo ovako nešto raditi zbog ostalih – dobaci Končo. – Ko zna, ljudi se mogu ohrabriti i početi da pucaju...

– Ovi vašljivci? – prezrivo će Klint. – Ne lupetaj koješta!

– Ima još jedna stvar – nastavio je brzo Foket. – Zatvor je bez stražara!

– Sto mu gromova, Vajteker! – prenuo se Rej. – Zašto vas dvojica niste tamo?

– Čuli smo gužvu, pa...

– Brzo napolje!

Prvi je poleteo Meksikanac. Išao je tako brzo da ga je Foket jedva sustizao. S rukom na revolveru, Amado je preko stepenica poskočio na trem.

Vrata kancelarije bila su otvorena.

Izvukao je revolver i uleteo unutra. Istog časa ugledao je Darbija Vejna koji je stojao pored rešetaka u nameri da šerifu doda oružje koje je do pola izvukao iz džepa.

Ali, dobroćudni pijanac nije uspeo u svojoj nameri. Amado je, jedan za drugim, ispalio u njega četiri hica i Darbijevo telo se srozalo na pod bez ijednog glasa.

Meksikanac se iscerio i pritrčao rešetkama.

– Skoro da je uspeo, gringo – dobacio je povređenom Vajtekeru. – Baš je to smešno, zar ne? U ovom gradu samo jedna pijanica ima petlju da pomogne šerifu!

– Ubico! – povikao je Vajteker, bled od srdžbe.– Garantujem ti da ćeš za ovo platiti!

– Ti si već mrtav, prijatelju – odvratio je Amado i drškom revolvera ga udario po prstima.

Iako ga je strahovito zabolelo, šerif nije ni jauknuo.

– Ostaješ li ovde, prijatelju? – dobacio je Foket sa vrata.

– Ostajem!

– Odoh ja do Reja. Imam plan...

Foket je izašao na ulicu na koju je počeo da se spušta sumrak.

Glasno se nasmjavši, Meksikanac je uhvatio za noge starčevo telo i izvukao ga napolje. Sa trema ga je gurnuo na zemlju nameravajući da naredi da se telo ukloni. Ali, na pustoj ulici nije bilo nikoga. Amado se ispravio i obazreo oko sebe. Iako na ulici nije bilo ljudi, osetio je da ga posmatra mnogo skrivenih očiju.

Kada je krenuo natrag, učinilo mu se da čuje lagani bat konjskih kopita.

Okrenuo se.

Pakao, da li ga oči varaju?

Jedan čovek odeven u tamno odelo vezivao je konja ispred Talbotove trgovine, nehajno, nemarno i nesvestan tišine na ulici.

Amado je pokušao da se seti nečega u vezi tog stranca, ali badava.

Da nije u pitanju detektiv ili slično njuškalo koje obožava da se meša u tuđe poslove?

Podbočio se i s podrugljivim smeškom ostao da sačeka kicoša, pošto je bilo očigledno da se ovaj uputio baš prema njemu.

Onda se ponovo uozbiljio.

Ta košulja, kravata boje vina... Odakle to pamti? Ne, došljak nije bio nikakva protuva. Čovek sa tako mirnim licem i ubitačnim oružjem na bedrima ne može biti makar ko.

Meksikančeva šaka se spustila na dršku iskićenu biserima.

Dok Holidej je koračao ravno prema njemu. Kao da ga ne primećuje.

– Ti, gringo! Tebi govorim! Stani!

Holidej je zastao i odmerio ga ledenim pogledom.

– Kuda si zapucao? Šta tražiš?

Dok ispod oboda šešira pogleda levo i desno od sebe. Sve je bilo pusto.

– Čuješ li šta te pitam? – prosiktao je Amado.

– Tražim zatvor – odvratio je mirno.

– Ma nemoj? A šta hoćeš?

– Da vidim šerifa.

– Žalim, gringo... Šerif danas ne prima. A neće ni primati.

– Zašto?

– Zauzet je pakovanjem. Dobio je premeštaj na onaj svet. Počinje sutra.

– Ipak bih hteo da ga vidim.

– Hajde, tornjaj se dok ne izbrojim do pet! Šta čekaš?

Kockar je slegnuo ramenima i malo rastvorio kaput. To je bilo dovoljno da Meksikanac prestane sa brojanjem.

Hm, momak je otvoreno tražio đavola! Da li su građani uspeli da pozovu pomoć? Ali kako? Telegraf je presečen, a niko nije napustio grad. Svi su se šćućurili u svojim rupama!

Ne, ovo mora da je puki slučaj.

Džordžijanac je pogledom okrznuo Vejnovo telo.

– Taj je bio suviše radoznao, kao i ti, gringo – dobaci Amado primetivši njegov pogled.– Ako si bitanga ili ucenjen, poslaću te na pravo mesto – dodao je i pokazao prema salunu.

– Tamo su moji prijatelji. Grad je sada u našim rukama. A ako si policijska uštva ili slično, ne puštam te ni do konja. Ko si, dakle?

– Tvoj ključar – odvratio je Dok.

– Šta to znači, nalickani brbljivče?

– To znači da ću te zaključati u ćeliju ako samo pomeriš ruku.

– Ti to meni? – nasmejao se Amado.

No, bio je to delić varke; već sledećeg trena naglo je zaćutao i povukao kolt.

Ipak, uspeo je da se savlada i ne počini grešku.

Jer, kao začaran, Holidejev „linkoln" mu je već bio uperen u stomak!

Meksikanac je prebledeo. Takvu brzinu još nikada nije video. A sebe je smatrao brzim, pakleno brzim!

Prsti su mu se mehanički rasklopili i revolvcer je kliznuo natrag.

Pogledao je prema „Nebraski". Zašto se niko ne pojavi na ulazu? Trebalo je makar na čas odvratiti pažnju ovom strancu ledenog pogleda.

– Ulazi unutra! – naredio mu je Holidej.

Kao omađijan, Meksikanac je išao ispred niklovane cevi.

Vajteker se odmakao od zida sa nevericom u očima.

U međuvremenu, Džordžijanac je pronašao ključeve i otključao bravu. Amado je znao da mu je to poslednja šansa. Za tren je zastao, a onda se iskrenuo i ramenom pošao na Doka.

– Pazite! – povikao je Vajteker slabim glasom.

Nije morao to da učini.

Holidej je očekivao nešto slično. Samo se munjevito izmakao i drškom kolta raspalio Meksikanca iza uha. Njegova ruka koja je već dodirnula dršku sa biserima, klonula je zajedno sa glavom.

Mirno, kao da se ništa nije desilo, Dok ga je uhvatio za okovratnik i uvukao u ćeliju. Uzeo mu je oružje i tek tada primetio da je Vajteker ranjen.

– Vi ćete prvo kod doktora – kazao je odlučno.

– Ali...

– Nema nikakvog „ali". Ovakvi nećete nikom koristiti.

– Jeste samo... ne možete sami.

– Gde je lekar? Na ovoj strani?

– Da.

– Onda hajdemo.

No, nisu imali sreće. Upravo tada Končo Foket je izašao iz saluna. Ugledavši šerifa kako šeta u društvu čoveka u crnom, za trenutak je zastao dok mu se na licu ogledalo zaprepašćenje.

– Do đavola... – progunđao je ljutito i već sledećeg trenutka počeo besomučno da puca.

Uzvraćajući mu, Dok je opalio dva metka sa boka i naterao ga da se vrati u salun. Trenutno zatišje iskoristio je da se zajedno sa šerifom dokopa konja i udalji pustom glavnom ulicom.

* * *

Končo Foket je uleteo u salun i skoro oborio Reja Harkveja.

– Prokletstvo, šta se ovde dešava? – povikao je bandit pijanim glasom i zamlatarao koltom.

– Šerif... – promucao je Foket i pokazao na ulicu. – Šerif je napolju!

– Napolju?! Šta to pričaš, budalo?

– Video sam ga... Prelazio je ulicu sa... nekim tipom...

– Nemoguće... – ponovio je Rej i krenuo napolje. Za njim je, saplićući se, pošao i Klint. Nekoliko trenutaka sva trojica su stajala na tremu i buljila u zgradu zatvora.

Tamo više nije bilo nikoga.

– Ja jesam pio, samo ne znam zašto se tebi priviđa – obrecnuo se bandit.

– Ali, video sam – ponovio je Foket tvrdoglavo. – Uostalom, hajde da proverimo!

Brzo su se našli pred ulazom. Zastali su osmotrivši nepomično telo Darbija Vejna i uleteli unutra.

Kada je ugledao Meksikanca kako leži na podu ćelije sa velikom čvorugom iza uha, bandit je ljutito opsovao. Klint je ispalio dva hica u bravu, a Foket doneo bokal vode i sručio ga na Amadovu glavu.

– Ubiću ga! – režao je ovaj kada se osvestio, žestoko psujući na španskom. – Nožem ću ga iseći na komade!

– Vajtekera? – upitao je Klint.

– Ne, onog drugog tipa. Revolveraša.

Braća se zgledaše.

– Ispričaj nam šta se desilo – zatražio je Rej.

Još uvek psujući, Amado im je u nekoliko rečenica opisao pojavu tajanstvenog stranca i njihov sukob.

Kada je završio, Klint dobaci – Sada ih moramo naći, zar ne? Pre nego što uzbune grad.

– Tačno – složio se Klint. – Ali kako?

Rej se isceri.

– Znam ja! Hajde, na konje! Nećemo ustuknuti pred vašljivim neznancem!

Nekoliko minuta kasnije zaustavili su se se ispred Talbotove radnje. Vrata su bila zatvorena, ali to nije sprečilo bandita da puca u bravu i uđe.

– Hej, trgovče! – povikao je. – Izlazi ako ti je život mio!

Niko im nije odgovorio.

– Ako se ne nacrtaš za deset sekundi, zapalićemo ti radnju i pobiti sve u kući! – povikao je Rej Harkvej histerično.

Pretnja je urodila plodom.

Bočna vrata su škripnula i na njima se pojavio Talbot, gologlav i bled. Ruke su mu čvrsto stezale dve drvene štake i jedva se kretao. Oči su mu bile pune straha s obzirom da je nešto ranije iskusio svu razbojnikovu surovost.

– Gde je šerif? – dreknuo je Rej.

– Odmah kaži šta znaš, jer ću te u protivnom ubiti, a tvoje pustiti da izgore...

– Ne, molim vas, nemojte...

– Dakle, video si ga?

– Da... Sa nekim strancem. Kunem se da ne znam ko je u pitanju...

– Kuda su otišli?

– Kod doktora Kistona – odvrati nesrećni čovek pokazujući na desnu stranu. – Šerif je ranjen pa...

– U redu. Sada nam kaži gde je doktorova kuća i budi zahvalan bogu što žurimo.

Nesrećni Talbot je morao da posluša.

Posle nekoliko minuta zaustavili su se ispred uredne kuće sa belim prozorima.

Rej, Foket i Amado rasporedili su se s prednje strane dok se Klint prišunjao ulaznim vratima. Dao je bratu znak i trojica bandita su zapucala. On je to iskoristio i uleteo unutra. Prošao je kroz mali hodnik i odmah se našao u ordinaciji. Ugledavši ga, doktor Kiston je podigao ruke dajući do znanja da je nenaoružan. Klintove usne razvukle su se u satanski osmeh kada je ugledao šerifa Vajtekera sa obe ruke u zavojima.

– Ohо, ovo mi se sviđa! – iskezio se shvativši da je čuvar zakona potpuno nemoćan. Putuješ na vešala dobro zakrpljen, prokletniče! Odlično, napolju imam još trojicu momaka koji jedva čekaju da te gledaju kako viši! Koliko vidim, ostao si sam. Gde ti je prijatelj?

– Ovde!

Hladan, ali odlučan glas dolazio je iza razbojnikovih leđa.

Klint se ukočio sa rukom nadnesenom nad revolver. Više se nije smejao.

– Pucaćeš mi u leđa? – upitao je.

– Ne držim revolver, druškane.

Bandit se lagano ispravio. Odmakao je ruku od oružja i pomakao se u stranu. Zatim se pažljivo okrenuo.

Lice mu se u trenu zgrčilo jer je u nenaoružanom neznancu prepoznao stranca iz saluna koji je ređao karte i onako ga osramotio.

– Ipak smo se sreli – kazao je pošto se pribrao. – Samo, imaj na umu da nisam sam. Moji momci čekaju da im se javim.

– To je tvoj problem.

– Došao sam po šerifa i bilo bi glupo da se u to mešaš. Imaš moju reč da možeš izjahati iz grada bez ogrebotine.

– Ne moljakaj, Harkveje. Ovo je kraj tvog puta.

Klint ustuknu. Ponovo su bili sami, jedan protiv drugog i ponovo su mu oni neobjašnjivi, ledeni žmarci prostrujali telom. Odugovlačio je nadajući se da će Rej, Amado i Foket ući da ga potraže. No, to se nije dogodilo.

– Možeš da biraš – rekao je stranac. – Levom rukom skini opasač i baci ga na pod. To je sve.

– Sve? A posle?

– Posle šerif preuzima brigu o tebi i...

– Onda se nosi u pakao!

Promućurni razbojnik se bacio prema doktoru računajući da će ga dohvatiti i možda iskoristiti kao štit. No, iskusni Kiston se sekundu ranije bacio na krevet pored zida. I tako dok je Klint Harkvej u padu povukao revolver i izgubio ravnotežu, čovek iz Džordžije je sa desnog boka ispravio blistavu, niklovanu cev.

U sobi je zagrmelo.

Harkvejev urlik čuo se, čini se, u celoj ulici. Bandit se sklupčao kao presečena zmija, a zatim se ispravio pokušavajući da dohvati kolt. Ali, ruku mu je nagazila Vajtekerova čizma.

Šerif je zbunjeno posmatrao razbojnika, bistrog pogleda, bez krvi na sebi. Zašto je pao?

– Promašili ste ga? – upitao je okrećući se prema Doku.

– Brzo je padao – odvratio je ovaj – pa je dobio u stomak umesto u kuk. Neće dugo.

Odjednom se sa druge strane začula neka buka.

Doktor Kisten je prebledeo.

– To je stražnji ulaz – rekao je.

Sledećeg trenutka vrata su se s treskom otvorila i u sobu je, s dvocevkom u rukama, upao mladi Dik Vajteker. Holidej je jedva zaustavio prst na orozu.

– Rekli ste u sedam– dobacio je mladić spazivši ga.

– Tačan si – odvratio je Dok.

Šerif je zbunjeno gledao čas jednog, čas drugog.

– Šta se dešava? Otkuda ti ovde, Dik? I kakva je to priča o satima?

– Kasnije, tata – odvratio je mladić odmahnuvši rukom.– Ulica je puna hulja!

– Klinte!! – urlao je spolja Rej Harkvej. – Javi se!

Naravno, njegov brat to nije mogao da učini. Doktor Kiston mu je pregledao ranu i sumnjičavo zavrteo glavom.

– Go... gotovo je – procedio je mlađi Harkvej i pokušao da se ispravi. – Svi... u pakao... – promrmlajo je jedva čujno, a onda klonuo i zauvek se umirio.

– Klinte!! Javi se! – urlao je spolja Rej shvatajući da unutra nešto nije u redu. – Odgovori!

– Ide ovamo! – procedio je mladi Vajteker i prislonio cev na staklo.

– Javi se, ulazimo unutra! – derao se Harkvej. – Klinte!

Holidej je zamakao za zid i dao Diku znak da isto učini. Mladić je klimnuo glavom, bolje se namestio i... opalio.

Dvocevka je grunula kao top.

Provirivši iza prozora svi su mogli da vide kako Končo Foket poleće unazad, pogođen tačno u glavu. Bez jauka se stropoštao pored ograde i ostao da leži bez pokreta.

Shvativši ozbiljnost situacije Amado se bacio u stranu, a Rej se zaklonio iza ugla kuće.

– Sada će klisnuti! – dobaci mladi Dik s nadom.

– Ne verujem – odvrati ozbiljno Dok. – Rej Harkvej neće otići a da ne pokuša da osveti brata.

– Šta ćemo onda?

– Čekaćemo.

– Dokle?

– Dok se onaj Meksikanac ne udalji. Na mestu na kome je sada može da skine svakoga.

– A drugi izlaz? – javio se doktor.

– Tamo je sigurno Rej Harkvej.

XII

Ali, Holidej se varao.

Rej Harkvej nije gubio vreme čekajući da neko promoli nos iz kuće.

U njegovom srcu bilo je mesta samo za osvetu! Znao je da je ostao sam!

Iako se do kraja svađao sa Klintom, on je bio njegov brat. A ovaj grad će mu platiti za Klintovu smrt!

Pojurio je prema konju i poterao ga u galop. Raščupan i pocepanog odela, očiju zakrvavljenih od besa i mržnje ličio je na samog đavola. Tek što je uhvatio uzde počeo je da puca i levo i desno, ne osvrćući se na lomljavu stakla i jauke koje su se čuli iz kuća.

Za to vreme, Meksikanac je smrknuta lica posmatrao kako njegov šef gubi razum. Uvek je bio protiv bespotrebnog ubijanja i često se zbog toga sukobljavao sa Rejom. No, sada za njega više nije mario. Neka se spasava kako zna i može. Nije želeo da ga sutra jure svi šerifi Zapada niti da se poternice sa njegovim likom nalaze u svakom većem gradu.. Odluku je doneo istog trena i lagano se uputio prema svom vrancu. Krenuo je, nošen čudnom mišlju da do njega neće stići.

Učinilo mu se da se nešto pokrenulo sa desne strane.

Da li mu se to pričinjava?

– Halo, Meks! – pozvao je neko.

Taj glas!

Meksikanac je znao da je poziv upućen njemu. Hladan, naizgled mrzovoljan, ali pritajeno ubistven.

Okrenuo se poput mačke.

Sa trema je silazio Dok Holidej čija se košulja nestvarno belasala u sumraku.

Amado je znao o kome se radi i nehotice progutao knedlu.

– Ti ostaješ, ovde, Mek! Biraj: živ ili mrtav!

– Ni jedno ni drugo, gringo – odvratio je Meksikanac.

– Onda, adio, amigo – kratko je odvratio Džordžijanac i povukao kolt.

Eskobar Amado je u jednom trenu shvatio da nema šansi. I umesto da se bori, njegove ruke su poletele uvis, u znak predaje.

– Ja nisam ubijao! – povikao je.

– Sve je to Rejovo delo!

– To će sudija da utvrdi – dobacio je Elmer Vajteker prilazeći sa strane.

– Uzmi mu oružje, sine – dobacio je šerif Diku koji je išao za njim.

Mladić je razoružao bandita za tren oka.

Meksikanac zagrize usnu. Jeste da su mu uzeli pištolje, ali je još uvek imao nož skriven pod šeširom. Možda će dobiti šansu. Ako Rej ne poludi i ipak uradi nešto pametno, mogao je da se nada.

Ćutke je krenuo napred znajući da ga dvojica Vajtekera sprovode u zatvor.

Za njima je išao Dok razmišljajući gde je uopšte Rik Harkvej. Iskustvo mu je govorilo da su moguća dva odgovora: ili je otišao iz grada shvativši da je izgubio ili se krije negde, spreman na sve.

Njegove slutnje uskoro su se obistinile.

Iznenada su se začuli pucnji, stapajući se sa nečijim neljudskim urlikom.

Talas tišine prekrio je ulicu, a glave su se okrenule prema tamnom obrisu vešala koje je stolar Tačer napravio za šerifa.

Pred njima su stajala dva čoveka, Rik Harkvej i sveštenik Fil Endrjus – sa omčom na vratu!

– Natrag! – zaurlao je Harkvej čim ih je ugledao. – Povucite se inače ću vam ubiti popa! – dobacio je mašući koltom.

Vajteker je ljutito opsovao.

– Šta li hoće?

– Prokleti pacovi! – urlao je Rej kao lud.– Ubili ste mi brata! Zato tražim da ubica dođe! Zna on... Ako se ne pojavi ubiću popa i bar još nekolicinu.

– Evo me, Harkveje – dobacio je Holidej prilazeći laganim korakom. Kaput mu je bio raskopčan pa se lepo video „linkoln" na bedru.

Amado se zadovoljno cerio. Sve dok Rej drži tog prokletog popa u rukama biće nade i za njega.

Čovek iz Džordžije se zaustavio na pristojnom odstojanju, ne ispuštajući Harkveja iz vida.

Ovaj ga je gledao očima punim mržnje.

– Ti si ubio Klinta?

– Bio sam brži.

– Lažeš! Mora da je bilo s leđa. Ili...

– Misli šta hoćeš – prekinuo ga je Dok.

– Zato ćeš umreti, pseto! – zarežao je. – Baci oružje na zemlju, ali... oprezno!

Holidej je mirno, sa dva prsta izvukao kolt i niklovana cev utonula je u žućkastu prašinu.

Rej se iscerio i lagano uperio revolver u Džordžijanca..

Vajteker je rukom zaustavio Dika koji je nameravao da povuče obarač. Bili su u očajnoj poziciji, u takozvanom mrtvom uglu gde je svako pucanje bilo rizično..

No, slutio je da Dok ima nekog keca u rukavu i da će cela stvar dobiti drugi tok. I zaista, već sledećeg trenutka spazio je kako se Holidejeva desna ruka lako stresa i u šaku uleće mali, kockarski „deringer".

Iz neposredne blizine i u sigurnoj ruci, ovo „damsko" oružje nije moglo da zataji. Manevar je bio munjevit i iz obe cevi suknuli su plamičci.

Lice Reja Harkveja bilo je kao skamenjeno. Već sledećeg trenutka na njegovom vratu se pojavila crvena ruža.

A onda je pao.

Sa svih starana se začuo žagor.

Poslednja nada za Meksikanca pala je pod vešalima spremljenim za drugog.

Njegova ruka se u trenu našla pod šeširom i napipala nož.

Holidej je već vraćao svoj „linkoln" u futrolu, kada je naglo odgurnuo Vajtekera u stranu i ponovo potegao. Oružje je bilo upereno na visokog Meksikanca.

Zaprepašćeni Dik Vajteker video je kako njegov zarobljenik posrće. Shvatio je šta se dešava tek kada je iz šake podmuklog Meksikanca ispao nož. Odmah mu je bilo jasno da je zbog male nepažnje mogao da izgubi život.

– Prokleti... gringosi – mucao je Amado pogođen u rame i nadlakticu. – Zašto me.. niste ubili? Zašto?

Oko oca i sina se odjednom napravila gužva. Ljudi su ih u prvi mah gledali posramljeno očekujući prezir i prebacivanje. Ali, Elmer Vajteker je bio iskusan čovek i prekaljeni čuvar zakona. Znao je da ga, poučeni strašnim iskustvom, ljudi nikada neće napustiti u sličnim situacijama.

Bledo se nasmejao i rukavom malo izglačao zvezdu.

– Ovaj događaj nas je naučio mnogo čemu – kazao je.

– A to što se sve dobro završilo treba da zahvalimo samo jednom čoveku koji nam je nesebično pomogao i uništio Harkvejevu... Dok, gde ste? – istog časa ga je obuzela zebnja. Zar je moguće da ih je tek tako ostavio, upitao se i odgurnuo sve oko sebe.

– Nađite mi tog čoveka! – povikao je.– Ne puštajte ga! Naređujem vam!

– Šerife?

Vajteker stisnu ruke u pesnice.

– Dik, da li si ga video?

– Nisam, oče. Pazio sam na Meksikanca i...

– Dođavola s tom bagrom – ražestio se Elmer Vajteker. – Bolje da si pazio na čoveka koji ti je dva puta spasao život!

Mladić je sa nerazumevanjem zurio u oca koji se izdizao na prste ne bi li, možda, ipak ugledao junaka toga dana.

No, nije mogao da ga vidi. Legendarni pustolov već je jahao u susret novim avanturama. Jahao je zadovoljan što je građane Daltona naučio da mir i blagostanje ne dolaze sami od sebe, već da se za njih valja boriti.

KRAJ

МАРКЕПРИНТ

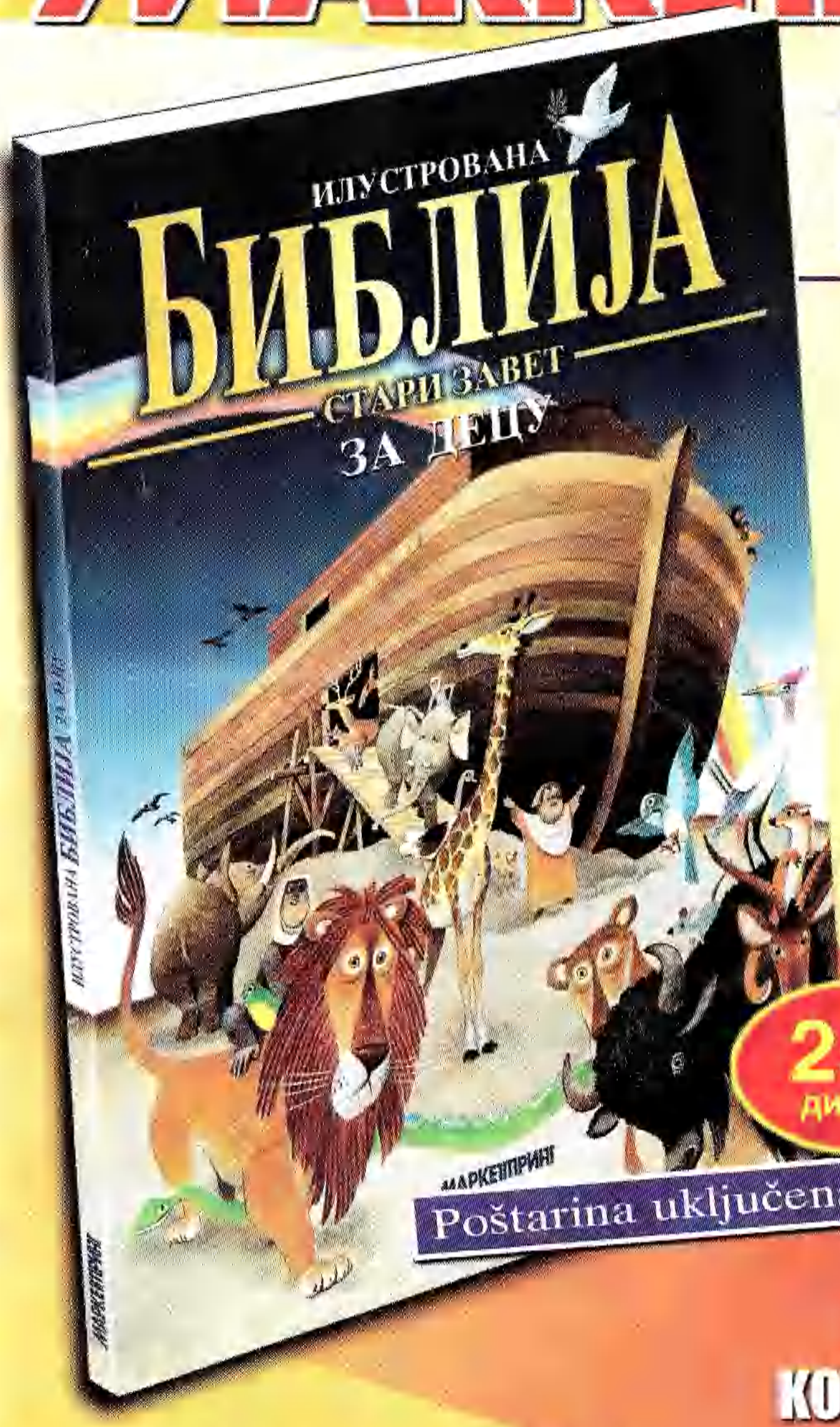

ИЛУСТРОВАНА
БИБЛИЈА
СТАРИ ЗАВЕТ
ЗА ДЕЦУ

NE SAMO LEP POKLON VEĆ I KORISNA LEKTIRA ZA NASTAVU VERONAUKE

250 динара

Poštarina uključena u cenu!

80 STRANA, U PUNOM KOLORU, KORICE PLASTIFICIRANE SA ZLATOTISKOM

Detaljnije informacije:
Telefon 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000
00417
9 770353 000002